

GROEIEN IN VERTOUWEN

geschreven door

Marleen Ramaker

Inhoud

Inleiding

1. God leren vertrouwen
2. God vertrouwen als Schepper en als persoonlijk God
3. God wil gekend worden
4. God vertrouwen om wie Hij is
5. God is in dieptepunten nabij
6. God verliest ons niet uit het oog
7. God bereidt verlossing voor
8. God wijst in Jezus een weg tot herstel
9. Gods licht overwint
10. God vertrouwen om vernieuwing
11. God bewerkt groei door Zijn Woord en Geest
12. Jezus: toonbeeld van Gods liefde en waarheid
13. Jezus leefde vertrouwen voor en riep op tot vertrouwen
14. Jezus roept op tot navolging
15. Samenvatting 'Groeien in vertrouwen'

Inleiding

‘Groeien in vertrouwen’ was de titel van een boek dat al enige tijd niet meer in de handel is. Marleen Ramaker schreef het in 1999 naar aanleiding van de praktijk van het vormingswerk waarbij ze betrokken is. Er is intensief mee gewerkt – onder anderen in het verband van nazorg en pastoraat – en in verband met de vele positieve reacties is de tekst nu voor internet aangepast en toegankelijk gemaakt.

Leven zonder vertrouwen lijkt op een boom die geen diepe wortels heeft. Hoe kan deze overeind blijven staan wanneer het gaat stormen?

Leven zonder vertrouwen is leven met een heimwee naar een vervuld leven, naar een leven met houvast en inhoud. Het is leven met een onbestemd gevoel, met een richtingloos denken, zonder uitzicht.

Wie ben ik, waarom leef ik, wat is mijn betekenis en waarde? Waarom ervaar ik onrust en onzekerheid? Een gevoel van eenzaamheid en vervreemding?

Vertrouwen is één van de meest fundamentele basisbehoeften van de mens. Vertrouwen in het leven, in onze plaats in de wereld en in onze betekenis voor anderen.

God wil erin voorzien. Maar hoe kunnen we deze God leren vertrouwen, ook wanneer Hij dingen in ons leven toelaat die we niet begrijpen, of wanneer we zoveel gebrokenheid om ons heen ervaren? Waar is God en hoe kunnen we groeien in vertrouwen in Hem en onze betekenis voor Hem en anderen?

De komende overdenkingen willen hierin stimulerende prikkels zijn.

Marleen Ramaker.

Tekst: Marleen Ramaker
© 2006
St. Bijbel, Media & Samenleving

Hoofdstuk 1

God leren vertrouwen

Vertrouwen laat zich niet afdwingen. Het is iets wat moet groeien. Door vragen en vertwijfeling heen. Wat doen we trouwens met vragen over God en over de zin van geloven? En wat doen we met allerlei onzekerheden en twijfels?

Twijfels ontstaan vaak wanneer wij verwarrende situaties meemaken. Zo kunnen er twijfels ontstaan over de betrouwbaarheid en de aanwezigheid van God in allerlei situaties. Over de waarde en zekerheid van Gods beloften, over de echtheid van het Evangelie. Over onze eigen plaats en betekenis als uniek mens en bijvoorbeeld over onze verhouding tot medemensen.

Twijfels kunnen dus verschillende oorzaken hebben. Oorzaken die verband houden met onze emotionele beleving, met onze omstandigheden, met teleurstellingen, met vragen die wij onszelf durven te stellen. Of met verwarrende meningen van anderen, waarop we niet direct een weerwoord hebben.

En waar is God in onze momenten van pijn en eenzaamheid? Waar is Hij wanneer ons zoveel 'tegen' zit? Wat is dan de zin van bidden en bijbellezen wanneer het lijkt alsof God zwijgt en afwezig is?

Twijfel en onzekerheid

Wanneer wij in het eerste hoofdstuk van de Jakobus' brief over twijfels lezen, wordt het beeld van golven gebruikt. '*...wie twijfelt, lijkt op een golf van de zee, die door de wind voortgestuwd en op- en neergeworpen wordt,*' (1:6). Wij voelen ons dan instabiel, onzeker en opgejaagd, geen uitzicht hebbend op een goed verloop. We ervaren twijfels die verwarren en isolement, eenzaamheid en opstandigheid geven. Daarbij gebruikt Jakobus verder de woorden 'innerlijk verdeeld', wat betekent dat we op twee gedachten hinken. Dit kan ons aarzelend, afwachtend en besluiteloos maken. Wij weten het niet meer en worden er door verlamd. Het houdt in dat we niet vooruit komen en ons zicht op de toekomst kwijt zijn.

Jezus roept op tot vertrouwen

Jezus benadrukte tijdens Zijn leven op aarde dat geloof een houding vraagt van vertrouwen, dwars door twijfel heen. Een beweging voorwaarts... Hij kwam hierin mensen tegemoet en riep op tot groeiend vertrouwen. Wij lezen hierover in Zijn ontmoeting met Thomas, een man vol twijfels over Jezus en het Evangelie. Alles liep immers zo anders dan hij zich had voorgesteld. Zo twijfelde Thomas over Jezus' opstanding. Jezus komt Thomas tegemoet door hem Zijn handen en zijde te tonen, de plaatsen waar de littekens van Zijn kruisdood te zien waren. Daarbij zegt Jezus: '*Wees niet ongelovig, maar gelovig...*' (Johannes 20:27). Met andere woorden: blijf geloven... ga weer staan in die beweging van groeiend vertrouwen. Van groeiend geloof.

Thomas komt inderdaad tot hernieuwd geloof in zijn opgestane, levende Heer, en kiest voor blijvende navolging.

Jezus wil ons allemaal helpen om tot nieuw vertrouwen te komen, om verder te gaan en niet te blijven hinken op twee gedachten.

Twijfel: prikkel tot groei

Twijfels kunnen een positieve wending krijgen wanneer we er eerlijk mee willen omgaan. Allister McGrath benadrukt in zijn boek: 'Ik twijfel' dat twijfels vragen om erkenning. Ze mogen er zijn. Dan alleen kan een eerlijk denken erover plaatsvinden. Twijfels kunnen dan zelfs een prikkel tot groeiend vertrouwen in God worden en leiden tot diepgang in het geloofsleven. Citaat: 'Twijfel nodigt je ertoe uit in je geloof en in je verstaan ervan te groeien, in plaats van er door in paniek te worden gebracht of erop gefixeerd te raken.' Daarbij is volgens McGrath twijfel vaak een afspiegeling van onze gevoelens van onzekerheid en verwarring over de vraag hoe ervaring en verstand, gevoel en geloof, zich tot elkaar verhouden. Wat we beleven kan immers zo haaks staan op dat wat we belijden.

Gods Woord: een zaad

Hoe kan vertrouwen groeien wanneer onzekerheid, twijfel en angst belemmerende factoren zijn, en wanneer waaromvragen nog onbeantwoord zijn? Gods oproep tot vertrouwen en de beloften uit Zijn Woord, worden met zaad vergeleken, een zaad dat kiemkracht in zich bergt en in ons leven vrucht kan dragen. Mag Gods Woord ruimte in ons leven krijgen en wortel schieten? Willen wij als antwoord op twijfel openstaan voor de groei van diepere wortels in ons geloofsleven?

Groei vraagt echter om eerlijkheid en de erkenning dat verdriet, moeite en bijvoorbeeld geschonden vertrouwen in mensen ons verward hebben. Het erkennen kan een eerste stap zijn naar het hervinden van nieuw vertrouwen. De Psalmen zijn hierin voor ons een aansporing. In Psalm 38:10 lezen we bijvoorbeeld: *'Heere, al mijn verlangen ligt voor U open, mijn zuchten is voor U niet verborgen.'*

En in Psalm 139:7-8 en 23-24: *'Waar kan ik Uw Geest ontgaan, waar Uw aangezicht ontvluchten? Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar; of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent daar.'* (...)

'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten. Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg.' De Psalmist legde maskers af naar God toe, naar zichzelf en anderen. Hij deelt zijn hartenkreet met de Here God en met ons. Wanneer wij ons innerlijk niet verbergen voor God (en dat omvat ook onze gedachten en emoties) kan God in ons leven werkzaam blijven, zodat Hij nieuwe richting, heling en groei kan geven.

Om over na te denken:

1. Wat doet mij vaak twijfelen, zijn er soms oorzaken aan te wijzen?
2. Waarom is het soms moeilijk twijfels onder ogen te zien en open te staan voor nieuw vertrouwen?
3. In hoeverre ben ik bereid om me niet lijdzaam aan verlamrende twijfelgevoelens over te geven maar te kiezen voor confrontatie en ontdekking, en dus ook voor groei?
Welke stappen wil ik nemen, met ander woorden: wat vraagt het van mij?

Hoofdstuk 2

God leren vertrouwen als Schepper en persoonlijk God

Wanneer wij over God willen nadenken moeten we allereerst bereid zijn om na te gaan hoe Hij Zichzelf heeft geopenbaard. De eerste regel van de Bijbel is: *'In het begin schiep God de hemel en de aarde,'* (Genesis 1:1). God schiep het licht en maakte scheiding tussen licht en duisternis. Daarna schiep Hij het uitspansel met wateren eronder en erboven en Hij noemde het volgens Genesis 1 hemel, waarna de schepping van de zeeën en de droge aarde volgden. God schiep vervolgens de plantenwereld, de zon, maan en sterren en de dierenwereld. Ieder dier naar zijn aard. Daarna volgt dan de schepping van de mens. *'En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen,'* (1:27) en *'...het was zeer goed...,'* (1:31). God was blij met de mens, bestaande uit man en vrouw. Twee individuen die samen beelddrager van God mochten zijn, en in hun manier van leven zouden weerspiegelen aan wie ze toebehoorden: hun Schepper. God die hen het leven gaf, heel persoonlijk. In hoofdstuk 2:7 lezen we: *'...toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen.'* God 'beademde' de mens en maakte leven mogelijk.

De naam HERE God, geeft weer dat God niet alleen een Schepper is maar ook een persoonlijk God. Als HERE is Hij de Nabije, de Eeuwige die in trouw ons wil leiden. Hij wil als een persoonlijk God betrokken zijn op ons leven en Zijn Naam aan ons leven verbinden. Deze HERE wil een verbond aangaan gebaseerd op liefde en toewijding. De Eeuwige wil onze God zijn in de concrete, dagelijkse situatie van ons leven. Als Schepper staat Hij aan het begin en einde van ons leven en als HERE wil Hij ons in trouw nabij zijn, dag in dag uit.

God erkennen en verwachten

In het Oude en Nieuwe Testament lezen wij over situaties waar mensen hun zicht op God kwijt zijn en gevangen zitten in zorgen en gevoelens van ontoereikendheid. Het gecompliceerde leven lijkt een web te spinnen waarbinnen ze verstrikt raken. God weet ervan en maakt dit gevoel en dit feit bespreekbaar. In Jesaja 40:27-29 lezen wij: *'Waarom zegt u dan, Jakob, en spreekt u, Israël: Mijn weg is voor de HEERE verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet u het niet? Hebt u het niet gehoord? De eeuwige God, de HEERE, de Schepper van de einden der aarde, wordt niet moe en niet afgemat. Er is geen doorgronding van Zijn inzicht. Hij geeft de vermoeide kracht en Hij vermeedert de sterkte van wie geen krachten heeft.'* Hij benadrukt wie Hij voor hen wil zijn: een eeuwig God, een Schepper, een persoonlijk, nabije God, die - hoewel niet te doorgronden - kracht wil geven en nieuwe moed. In vers 31 staat verder: *'...wie de HEERE verwachten, zullen hun kracht vernieuwen...'* De HERE God verwachten betekent dat we open staan voor Zijn nabijheid en wijsheid. Voor nieuw zicht op situaties en voor vertrouwen dat Hij ons niet alleen laat. Wachten en verwachten: twee woorden die bij elkaar horen. Het geeft weer dat we uitzien naar Zijn handelen en geloven dat Hij de toekomst in handen heeft, ook al is het voor ons één brok verwarring.

Gods grootheid niet uit het oog verliezen

Wanneer Job verward is door vreselijke gebeurtenissen en diepe verlieservaringen, raakt God in zijn gevoelsleven en in zijn denken steeds meer op een afstand. Hij begrijpt God niet. Waar is Hij en waarom treedt Hij niet op? Waar is Zijn almacht en gerechtigheid?

God 'antwoordt' niet in die zin dat Hij Jobs vragen wegneemt, of verandering brengt in zijn situatie, wel bepaalt God Job bij Zijn scheppende kracht vanaf het begin. Bij de onvoorstelbare omvang en onpeilbare diepte van Zijn schepping waarvan wij als geschapen, beperkte mensen geen besef hebben, (Job 38-41). Die grote God wil te midden van onze vragen en de ogenschijnlijke ongerijmdheid van ons leven onze God zijn. Een verlossende en nabije God. Job ontdekt dit en leert God opnieuw vertrouwen. Hij krijgt een beter zicht op God en belijdt: *'Alleen door het luisteren met het oor had ik U gehoord, maar nu heeft mijn oog U gezien,'* Job 42:5).

In het begin van het bijbelboek Job lezen wij dat satan, Gods tegenstander, God uitdaagt: zal Job God nog liefhebben wanneer alles tegen zit?

Zal hij dan niet zijn God verlaten en *'vaarwel zeggen,'* (Job 1:11). Aan het eind van deze zware periode zien we echter dat Job God blijft vertrouwen ondanks alles wat er gebeurde. Hij vertrouwt God om wie Hij is en weet dat God bij machte is alles ten goede te keren.

Dezelfde les geeft de profeet Maleachi weer in hoofdstuk 3 wanneer de klacht geuit wordt: *'U zegt: God dienen is nutteloos! Wat voor nut heeft...,'* (3:14). Wat levert het op? Wat is de zin van alles? In vers 16 staat echter dat God de moeite en het onrecht wel degelijk ziet. *'...De HEERE slaat er acht op en luistert. Er is een gedenkboek geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de HEERE vrezen en wie Zijn Naam hoogachten.'* en in vers 17: *'...Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient.'* Ook zegt God dat we dan zullen begrijpen en inzien. (vers 18).

Kostbaar

De grote, almachtige God wil Zich solidair verklaren met mensen die Hem erkennen, liefhebben en volgen. In Jesaja 43:4-5 zegt Hij tegen Zijn volk: *'Sinds u kostbaar bent in Mijn ogen, bent u verheerlijkt en heb Ik u liefgehad.'* (...) *'Wees niet bevreesd, want Ik ben met u.'* En in datzelfde hoofdstuk: *'Wanneer u zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, door rivieren, zij zullen u niet overspoelen. Wanneer u door het vuur zult gaan, zult u niet verbranden, geen vlam zal u aansteken,'* (vers 2).

God beschermt ons in deze gebroken wereld en wil ons bewaren voor de eeuwigheid bij Hem.

Herstel en overgave

God vraagt onze volledige toewijding en de erkenning van Hem als de enig ware God. Hij wil dat we Zijn liefde en bescherming toelaten en ons aan Zijn liefde en leiding gewonnen geven. Het is Zijn verlangen dat we Hem ontdekken als onze Schepper en als een God die ons liefheeft en ons gemaakt heeft als een beelddrager van Hem.

God zegt van Zichzelf: *'...vóór Mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn. Ik, Ik ben de HEERE, buiten Mij is er geen Heiland,'* (Jesaja 43:10-11) en *'...Ik ben de Eerste en Ik ben de Laatste, en buiten Mij is er geen God,'* (Jesaja 44:6).

Die enige en eeuwige God vraagt ons vertrouwen. Van harte, inclusief onze leefomstandigheden.

Om over na te denken:

1. Welke barrières kunnen voor mij een groeiend vertrouwen in Gods nabijheid, zorg en leiding in de weg staan?
2. Wat betekent het voor mij dat God een verbondsgod wil zijn?
Wat zegt dit over Gods relatie tot ons en onze relatie tot Hem?
3. In hoeverre ben ik mij Gods grootheid bewust? Lees in dit verband bijvoorbeeld Psalm 8.

Hoofdstuk 3

God wil gekend worden

Wij lezen in de Bijbel dat God mensen roept. Een voorbeeld: *'Wend u tot Mij, word behouden, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand anders,'* (Jesaja 45:22).

God roept op tot inkeer en tot vertrouwen. Hij wil ontmoet en gekend worden. Hij wil verlossen.

Waarom is verlossing nodig? In het begin van de Bijbel lezen we al dat de eerste mensen Gods liefdevolle leiding in twijfel trekken en 'als God' willen zijn: autonoom en niet afhankelijk. Zij willen eigenmachtig hun eigen leven bepalen. Zonder God, zonder de erkenning van God als Meerdere, als HERE. In Jesaja 45:9 lezen we: *'Wee hem die het tegen zijn Formeerder opneemt...'* Gods heiligheid, goedheid en trouw kunnen niet samengaan met deze menselijke eigenzinnigheid die zich uit in oppositie en rebellie, met twijfel en ontrouw. Het vraagt om verlossing en God gaf een Verlosser: Jezus Christus, die vrijwillig onze schuld op Zich nam en door Zijn dood en opstanding de angel van de rebellie teniet deed. Jezus wil door Zijn Geest mensen weer tot verzoening en herstel brengen met Zijn hemelse Vader. Wanneer we geloven in de vergeving die Jezus mogelijk maakte, kunnen wij bidden: *'Onze Vader Die in de hemelen zijt...'*, het gebed dat Jezus ons leerde. God wil als Vader nabij zijn. We mogen ons bij Hem vertrouwd weten en voelen: een heilig God die tegelijkertijd ons als Zijn kinderen wil omarmen, liefhebben en leiden.

Jezus maakte dit opnieuw duidelijk door vlak voor Zijn terugkeer naar Zijn Vader tegen Maria te zeggen: *'...Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, en naar Mijn God en uw God,'* (Johannes 20:17). Jezus maakte herstel als Middelaar mogelijk.

God kennen

Aan het kennen van God gaat iets groots vooraf: God kent ons. En wanneer wij denken aan het liefhebben van God zegt de Bijbel dat God ons eerst heeft liefgehad. In 1 Johannes 4:10 lezen wij bijvoorbeeld: *'Hierin is de liefde, niet dat wij God lief hebben gekregen, maar dat Hij ons liefhad en Zijn Zoon zond als verzoening voor onze zonden.'* En in vers 19: *'Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefhad.'*

Het feit dat God ons kent - door en door - en ons liefheeft is van de allergrootste waarde. Terecht zegt God via Zijn profeet Jeremia: *'...Laat een wijze zich niet beroemen op zijn wijsheid, laat de held zich niet beroemen op zijn sterkte, laat een rijke zich niet beroemen op zijn rijkdom. Maar laat wie zich beroemt, zich daarop beroemen dat hij begrijpt en Mij kent...,'* (Jeremia (9:23-24).

En Paulus schrijft in zijn brief aan de christenen in Galatië: *'...en nu u God kent, ja wat meer is, door God gekend bent...,'* (4:9). Het besef dat God ons kent en aanvaardt zoals wij zijn, schept ruimte om ons in antwoord daarop aan Zijn aanvaardende en vergevende liefde gewonnen te geven. Hij kent ons en wij mogen ons laten kennen...

Willen we gekend worden?

Een belangrijke vraag is: willen wij gekend worden en willen wij open staan voor de ontmoeting met de levende God? Willen we groeien in de kennis van Hem en ons hart voor Hem openstellen? Willen we Hem toelaten in ons denken, in onze gevoelens, in onze keuzes, in ons geweten, in onze relaties, in alles wat bij ons leven hoort?

Kortom: willen we een open boek voor Hem worden, wetend dat Hij niet terugschrikt voor de zwarte bladzijden daarin omdat Hij hiervoor in liefde Zijn Zoon gaf? Geloven wij dat we niets hoeven te verdoezelen omdat Hij ons vergeving en vernieuwing aanbiedt?

Wantrouwen

Wanneer we onvoldoende vertrouwen hebben in Zijn liefde wil Jezus ons helpen. Hij kwam om het hart en de wil van de Vader voor te leven en dicht bij ons te brengen. In Johannes 1:18 lezen wij hierover: *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem ons verklaard.'* Wanneer we ons realiseren dat Jezus mens werd en bereid was in een gebroken, zondige en vervuilde wereld te leven, dan gaan we iets meer begrijpen van Gods Vaderhart dat in bewogenheid ons thuis wil roepen. Jezus weet wat het is om mens te zijn en Hij ontliet niet de pijn en moeite van het lijden. Van persoonlijk lijden en van het lijden om Hem heen. Jezus raakte mensen aan, luisterde naar hen, bemoedigde en bevestigde hen in hun unieke waarde en betekenis. Hij riep op tot inkeer, terugkeer en liefde. Hij wees een weg van herstel.

Vertrouwen mag groeien

Jezus dwong geen vertrouwen af maar riep wel op tot vertrouwen. Daarbij is het belangrijk dat we maskers geleidelijk aan leren afleggen en openstaan voor de ontmoeting met God. Maar om onze maskers te zien en te erkennen om ze vervolgens af te leggen, daarvoor is verandering van binnenuit nodig. Een bereidheid om innerlijk klein te worden, om hoogmoed en zelfhandhaving af te leggen.

In 1 Koningen 14 lezen wij over koning Jerobeam, iemand die bewust had gekozen voor hoogmoedige zelfstandigheid zonder God. Hij stelde zijn eigen godsdienst in, terwijl hij diep in zijn hart wist dat dit dwars tegen Gods bedoelingen inging. Toen zijn zoon ernstig ziek werd, zocht hij toch hulp bij een priester van de enig, ware God. Hij wilde er echter niet voor uit komen en stuurde zijn vrouw die zich verkleedde zodat ze niet herkend zou worden. De profeet ziet er dwars door heen... de jongen zal sterven. Het is een sobere geschiedenis maar laat wel zien dat we met God niet kunnen spotten. Hij kent ons. In dat kennen wil Hij ons niet veroordelen maar redden, maar dan moeten we wel in Zijn licht gaan staan.

Alleen wanneer we open staan voor de ontmoeting met Hem, kan Hij nieuw leven en nieuwe hoop geven. Dan wordt Zijn liefde een veilige plek waardoor we ons gedragen weten. Dan inspireert Zijn liefde tot een oprecht verlangen om Hem lief te hebben en te dienen.

Om over na te denken:

1. Waarom twijfelen we vaak aan Gods liefde?
2. Wat betekent het voor mij dat ik door God gekend ben?
3. Wil ik groeien in de kennis van Hem?
En zo ja, ben ik dan voldoende vertrouwd met het leven van Jezus?

Hoofdstuk 4

God vertrouwen om wie Hij is

In het bijbelboek Exodus lezen we over Mozes, die door God geroepen wordt om het Joodse volk, na een periode van slavernij, uit het land Egypte naar de vrijheid te leiden. Op een gegeven moment is Mozes diep teleurgesteld in zijn levensopdracht. God had het volk uitgeleid en gezegend en daarin Mozes' leiderschap gebruikt. Ze waren inderdaad op weg naar het beloofde land en God had zich geopenbaard als een Verbondsgod die in trouw steeds weer voorzorg in dat wat nodig was. Ook had God richtlijnen voor het leven met hem en voor elkaar opgesteld en deze geschreven op twee stenen tafelen, *'met de vinger van God,'* (Exodus 31:18).

Maar toen Mozes van de berg Sinaï kwam met de twee stenen tafelen, bleek dat het volk een gouden kalf had gemaakt en die als een god aanbad. Het volk was ontrouw geworden en had daarmee God gekrenkt. Zijn toorn hierover - Zijn diep gekwetste liefde - was ontbrand. Zijn heiligheid kon dit alles niet door de vingers zien. Mozes was hiervan diep doordrongen en vroeg hartstochtelijk vergeving voor zijn volk. Hij pleitte daarbij op Gods trouw en op Zijn beloften gedaan aan Abraham, Izak en Israëel. Het was een bewogen gebed, waaruit zelfs de bereidheid sprak om Gods straf op zich te nemen. *'Nu dan, of U toch hun zonde wilde vergeven! Maar indien niet, schrap mij alstublieft uit Uw boek, dat U geschreven hebt,'* (Exodus 32:32).

God herbevestigt zijn verbond

God luistert naar Mozes en verzekert hem van Zijn leiding voor de toekomst. Hij weet dat Mozes alleen dan de kracht heeft om met zijn opdracht verder te gaan. In Exodus 33:14-15 lezen we dat God aan Mozes de vraag stelt: *'... Moet Mijn aangezicht meegaan om u gerust te stellen? Toen zei hij tegen Hem: Als Uw aangezicht niet meegaat, laat ons dan van hier niet verder trekken.'*

In vers 18 gaat Mozes nog een stap verder: *'...Toon mij toch Uw heerlijkheid!'*

Daarop zegt God dat Mozes inderdaad zijn God mag ontmoeten, dat er genade en ontferming is. Tegelijkertijd zegt God: *'...U zou Mijn aangezicht niet kunnen zien, want geen mens kan Mij zien en in leven blijven,'* (33:20). God begint met een grens aan te geven: God is God en geen mens. Wij kunnen Zijn heerlijkheid in alle volheid niet zien. Wij zijn aard-gebonden en de zonde heeft een afstand tussen Hem en ons geschapen. Toch heeft God Zich niet aan onze geschonden wereld onttrokken. Hij wil ons hierin juist een weg van herstel wijzen, een weg van verlossing, die in het zenden van Zijn Zoon openbaar werd in alle volheid. Dit bijbelgedeelte bepaalt ons er echter wel bij dat wanneer wij God willen leren kennen wij allereerst moeten aanvaarden dat Hij de Heilige is. Hij is soeverein en boven alles verheven. Wij kunnen Zijn wezen en handelen niet ten volle doorgronden en Hij laat Zich niet door sterfelijke mensen ter verantwoording roepen. Toch is Hij niet afwezig en wil Hij gekend en ontmoet worden. In Exodus 33:21-23 lezen wij: *'Ook zei de HEERE: Zie, hier is een plaats bij Mij, waar u op de rots moet gaan staan. En het zal gebeuren, als Mijn heerlijkheid voorbijtrekt, dat Ik u in een kloof van de rots neer zal zetten en u met Mijn hand zal bedekken totdat Ik voorbijgegaan ben. En*

zodra Ik Mijn hand wegneem, zult u Mij van achteren zien, maar Mijn aangezicht zal niet gezien worden.'

De woorden: *'Zie, hier is een plaats bij Mij, waar u op de rots moet gaan staan,'* geven weer dat God er voor ons wil zijn. Dat Hij ons bescherming en veiligheid biedt.

God omschrijft wie Hij is

Als teken dat God als de Heilige wil herstellen en vergeven, belooft Hij opnieuw Zijn richtlijnen ten leven door te geven. In Exodus 34:1-2 lezen we: *'...Houw twee stenen tafelen voor u uit, zoals de eerste, dan zal Ik op die tafelen de woorden schrijven die op de eerste tafelen stonden, die u in stukken gebroken hebt. Wees tegen de morgen gereed...'*

God maakt dan ook meer van Zichzelf bekend. Wij lezen in 34:5-6: *'Toen daalde de HEERE neer in een wolk, ging daar bij hem staan en riep de Naam van de HEERE uit. Toen de HEERE bij hem voorbijkwam, riep Hij: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, geduldig en rijk aan goedertierenheid en trouw...'*

God liefhebben om wie Hij is

Wanneer wij ons dit vers meer en meer bewust worden, doet het een appèl op ons hart. Willen wij God leren kennen als een God van genade, vol ontferming? Een God die in bewogenheid naar ons omziet en wil vergeven? Zien we Hem als een goede God, een God die in trouw en geduld het goede voor ons wil en ernaar verlangt dat er sprake is van een liefdevolle relatie tot Hem? Liefde die ons in de ruimte zet om anderen lief te hebben? Heeft Jezus niet meermalen Gods verlangen verwoord door te zeggen: *'En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht,'* (Markus 12:30). Jezus kent het hart van Zijn Vader en heeft Zijn heiligheid en liefde op aarde vertegenwoordigd. Hij wil ons zicht geven op wie God is in Zijn liefde en grootheid.

Door Jezus' plaatsvervangende offer mogen we vrijmoedig tot God komen en Hem aanroepen. Door Jezus mogen wij weten dat we in de eeuwigheid God mogen ontmoeten en zien. Onbevreesd en onbelemmerd. Dan zullen we - om het met de woorden van Paulus te zeggen -: *'...maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben,'* (1 Korinthe 13:12).

Om over na te denken:

1. In dit hoofdstuk stonden wij stil bij Gods heiligheid en bij Zijn verlangen om voor ons een genadige, barmhartige, goede, geduldige en trouwe God te zijn. Een God die Zijn naam en wezen aan ons leven wil verbinden en een persoonlijk God wil zijn.
Hoe beleven wij Gods heiligheid en Zijn barmhartigheid?
In hoeverre onderstreept Psalm 25:14 deze gedachte?
2. In Jakobus 4:8 lezen wij: *'Nader tot God, en Hij zal tot u naderen...'*
Wat betekent dit concreet voor ons?
3. Lees Hebrëen 4:14-16 en 12:1-3.
Welke betekenis heeft Jezus voor ons?
Maak dit eens praktisch aan de hand van concrete situaties?

Hoofdstuk 5

God is in dieptepunten nabij

De grote profeten Mozes en Elia kenden allebei hoogte- en dieptepunten. Zo had Mozes bijvoorbeeld de opdracht mensen bekend te maken met Gods bedoelingen, maar steeds kwam hij met de hardheid van het menselijk hart in aanraking. Ook Elia maakte onbuigzaamheid en ontrouw mee. Daardoor werd God belemmerd in Zijn weg met Zijn volk. Elia moest zich zelfs drieënhalf jaar verbergen... Pas daarna brak het grote moment aan van de overwinning op de Karmel. Het moet een groots moment voor Elia geweest zijn. Zijn God sprak en toonde zijn kracht op geweldige manier. De profeten van Baäl bleken een 'dode' god te aanbidden, maar de God van Israël lééfde. In 1 Koningen 18:39 lezen we dat de Israëlieten het uitroepen: *'De HEERE is God! De HEERE is God!'*

Dieptepunt

Het volgende hoofdstuk toont echter aan hoe ondanks deze overwinning er weer sprake kan zijn van strijd die ontmoedigt. Izebel die de belangen van de Baälprofeten had gediend, is woedend. Ze wil Elia doden. *'Toen stuurde Izebel een bode naar Elia om te zeggen: De goden mogen zó en nog erger met mij doen, als ik morgen om deze tijd uw leven niet zal maken als het leven van één van hen,'* (1 Koningen 19:2). De dreigende boodschap die van Izebels woorden uitgaat, betekent voor Elia een anticlimax. De overwinning van de God van Israël wordt er volledig door overschaduwd. De vijandigheid van deze vrouw en ook de besluiteloosheid en oppervlakkige liefde van Gods volk die geen partij durft te kiezen, werken tegen. Ongetwijfeld zal hij als profeet van God geleden hebben onder de geestelijke armoede van zijn volk. Na jaren van oprechte zorg en van hoopvol uitzien, stort hij in. Een inzinking die heel menselijk is.

Uitzichtloosheid

Wij lezen daarna dat Elia ontgoocheld de woorden uitspreekt: 'Het is genoeg.' Hij voelt zich niet meer sterk en hij is ook niet meer sterk. Hij ziet het gewoon niet meer zitten. Aan het einde van zijn spankracht kan hij de neerslachtige gevoelens niet meer weerstaan, hij geeft eraan toe. Het leven is voor hem niet meer de moeite waard. Elia vlucht de woestijn in, gaat onder een bremstruik liggen 'en bad om te mogen sterven.' In 1 Koningen 19:4-5 lezen wij: *'...Het is genoeg. Neem nu mijn leven, HEERE, want ik ben niet beter dan mijn vaders. Hij ging onder een bremstruik liggen slapen, en zie, een engel raakte hem aan en zei tegen hem: Sta op, eet.'* Daarna ziet Elia eten voor hem staat. Dit gebeurt zelfs twee keer. Elia ervaart dan zoveel kracht dat hij de reis, waartoe de engel hem aanspoort, kan aanvaarden.

Tijd van herstel

God geeft Elia een tijd van herstel, *'...want de weg zou te zwaar voor u zijn,'* (19:7). Twee gedachten zijn hierbij heel duidelijk: Enerzijds is herstel nodig. Anderzijds is het niet de bedoeling dat Elia op dat punt van niet meer kunnen blijft staan. Nee, Elia moet uiteindelijk toch weer verder.

Door de spijs en de aanraking van de engel wordt dat door de Here Zelf mogelijk gemaakt. Elia moet naar de berg Horeb waar God Zich aan hem openbaart. *'Hij ging daar een grot in en overnachtte er. En zie, het woord van de HEERE kwam tot hem, en Hij zei tegen hem: Wat doet u hier, Elia? Hij zei: Ik heb mij zeer voor de HEERE, de God van de legermachten, ingezet. De Israëlieten hebben immers Uw verbond verlaten, Uw altaren omvergehaald en Uw profeten met het zwaard gedood. Ik alleen ben overgebleven, en zij staan mij naar het leven om het mij te benemen. Maar Hij zei: Ga naar buiten en ga op de berg staan, voor het aangezicht van de HEERE. En zie, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, die bergen spleet en rotsen in stukken brak, voor het aangezicht van de HEERE uit. Maar de HEERE was niet in de wind. Na deze wind kwam er een aardbeving, maar de HEERE was ook niet in de aardbeving. Op de aardbeving volgde een vuur, maar de HEERE was ook niet in het vuur. En na het vuur kwam het suizen van een zachte stilte. En het gebeurde, toen Elia dat hoorde, dat hij zijn gezicht met zijn mantel omwikkelde, naar buiten ging en in de ingang van de grot bleef staan. En zie, een stem kwam tot hem, die zei: Wat doet u hier, Elia?'* (1 Koningen 19:9-13)

Na Elia's antwoord zegt God: *'Ga heen, keer terug op uw weg...,'* (19:15).

Hernieuwd vertrouwen

God ontmoette Elia in het *'suizen van een zachte stilte...'* God kan in de stilte spreken en Zich in het verborgene openbaren. Ook in momenten van aanvechting en moedeloosheid. In de stilte wil Hij verdieping, hernieuwd vertrouwen en meer intimiteit geven.

Elia omwikkelde zijn gelaat en ging aan de ingang van de spelonk staan. Hij ging de ontmoeting niet uit de weg, maar wilde ontmoet worden. Zijn aanvechting werd zo een weg van ontmoeting en verdieping. Wanneer God hem de opdracht geeft terug te gaan, kán hij ook weer op weg gaan. De omstandigheden zijn echter nog onveranderd en onoverzichtelijk. Maar God is erbij en draagt hem. God geeft daarbij de belofte dat zeven duizend mensen overblijven die de Here trouw blijven. God werkt in het verborgene door in de levens van anderen. Elia mag via deze belofte daarvoor meer oog krijgen.

Stilte

Hoewel God kan spreken in een storm of in vuur, ontmoette Elia God in de stilte. Ontzag voor het overweldigende kan ons raken. Maar kan ook in het schijnbaar zwijgen van God kan Gods nabijheid ons diep gaan raken. Hij kan tot ons spreken in het verborgene, in de stilte van ons hart.

Jezus' tekenen konden uiteindelijk de mensen niet tot geloof brengen, wél de ontmoeting met Zijn liefde, zorg en aandacht. Met Zijn meelijden en Zijn verlangen om het contact met Zijn hemelse Vader te herstellen. Jezus zocht niet het spectaculaire, maar volbracht op een verborgen 'stille' manier het werk van Zijn Vader. In de stilte en eenzaamheid van de donkere uren aan het kruis van Golgotha, waar Hij Zijn waaromvraag uitschreeuwde, kon Hij Zich toch aan Zijn Vader toevertrouwen en de beslissende strijd volbrengen. Jezus overwon op een verguisde plek, buiten de muren van Jeruzalem. Maar op die plaats van aanvechting vond het grootste moment van de geschiedenis plaats: Jezus volbracht Zijn opdracht als Plaatsvervanger en Middelaar. Hij opende door Zijn dood de weg naar het leven, het verlossende en eeuwige Leven.

Om over na te denken:

1. Elia ontmoette God in het *'suizen van een zachte stilte.'*
Durven wij stil voor God te worden en open te staan voor zijn stem?
Hoe beleven wij dit?
2. In Filippenzen 3:10 zegt Paulus: *'...opdat ik Hem mag kennen, en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap met Zijn lijden...'*
In hoeverre geloven wij dat de kracht van Jezus' opstandingskracht ons draagt, ook in momenten van verwarring, moeite en lijden?
3. Wat houdt volharding voor ons in?

Hoofdstuk 6

God verliest ons niet uit het oog

In de praktijk van ons dagelijks leven kennen we allemaal moeilijke omstandigheden en emoties die daarmee gepaard gaan. Emoties die ons in beroering brengen en ons verwarren kunnen: onzekerheid, angst, boosheid, verontwaardiging en teleurstelling. Deze kunnen ons vaak bitter, afstandelijk en cynisch maken.

Ook kan verdriet ons zicht op God en de toekomst wegnemen. We lezen hierover onder ander in Lukas 24:13-35. Wanneer de Emmaüsgangers Jezus tegenkomen, herkennen ze Hem bijvoorbeeld niet. Zo vervuld zijn ze met hun eigen gedachten en emoties naar aanleiding van de kruisiging van Jezus. We lezen vanaf vers 14-16: *'En zij spraken met elkaar over al deze dingen die gebeurd waren. En het gebeurde, terwijl zij met elkaar spraken en van gedachten wisselden, dat Jezus Zelf bij hen kwam en met hen meeliep. Maar hun ogen werden gesloten gehouden, zodat zij Hem niet herkenden.'*

Waar is God?

Wanneer we de geschiedenis van de Emmaüsgangers nauwkeurig lezen, dan blijkt dat Jezus ons in onze emoties nabij is, en met ons wil meetrekken op weg naar nieuwe hoop en vertrouwen. Hij vraagt allereerst: *'...Wat zijn dit voor gesprekken die u al lopend met elkaar voert...,'* (vers 17). Hij blijft doorvragen zodat ze hun verhaal kunnen vertellen, inclusief hun teleurstelling en vragen. Zo zeggen ze onder andere: *'En wij hoopten dat Hij het was Die Israël zou verlossen...,'* (vers 21). En nádat ze over het getuigenis van de vrouwen gesproken hebben dat Hij lééft, gaat Jezus in op de vervulling van oudtestamentische profetieën.

Tijdens de maaltijd ontdekken ze Jezus opeens.

'En hun ogen werden geopend, en zij herkenden Hem...,' (vers 31). Opeens komt die levende betrokkenheid weer terug, die vonk diep in hun hart. *'...Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?'* (vers 32). Opeens verstaan ze de draagwijdte van Jezus' opstanding en overwinning. Ze gaan getuigen van hervonden hoop en zeggen: *'...De Heere is werkelijk opgewekt...'* (vers 34).

In moeite blijven het gesprek met God en de beloften in Zijn Woord een houvast. Ondanks moeilijke emoties die verwerkt moeten worden, keren we dan toch terug tot de basis: een vertrouwensrelatie met de Here God en het houvast aan Zijn Woord.

Toch vrucht dragen

De Bijbel is een heel realistisch boek. Dat biedt troost, omdat hieruit blijkt dat God onze gebrokenheid ziet. Tegelijkertijd is er sprake van hoop. In Jeremia 17 geeft God hiervan een sprekend voorbeeld. In dit gedeelte wordt iemand die God niet kent en vertrouwt, vergeleken met een kale, onvruchtbare struik (vers 5-6) en degene die God wél vertrouwt en liefheeft, met een boom die vruchtdraagt (vers 7-8). *'Gezegend is de man die op de HEERE vertrouwt, wiens vertrouwen de HEERE is. Hij zal zijn als een boom, die bij water geplant is, en die zijn wortels laat uitlopen bij een waterloop.'*

Hij merkt het niet als er hitte komt, zijn blad blijft groen. Een jaar van droogte deert hem niet, en hij houdt niet op vrucht te dragen.'

Verbinding

Het is bijzonder dat de Here God niet aan hitte en droogte voorbij gaat... In Jeremia 17:8 worden ze genoemd, maar tegelijkertijd wordt gesteld dat zware omstandigheden geen belemmering hoeven te zijn voor vrucht. Het loof blijft groen en vruchten worden gevormd omdat de wortels in verbinding staan met water.

Ook in ons leven kennen we moeite, 'hitte en droogte', omstandigheden die ons belagen.

Maar leert dit gedeelte niet dat het geheim is dat onze wortels dieper moeten reiken? Dat 'onze boom' sterker wordt naarmate de wortels dieper gaan en voeding ontvangen?

Is dit bijbelgedeelte ook geen aanwijzing dat vrucht in ons bewerkt wordt wanneer we naar de Bron van levend water zoeken en hieruit leren putten? Wanneer we in overgave het hiervan verwachten? In Jeremia 17:13 verwijt God Zijn volk dat ze de Bron van Levend water verlaten hebben, en Jezus gaat hierop in - als Degene die de mensen weer met Zijn Vader verzoenen wilde - wanneer Hij het uitroept in Johannes 7:37-38: *'...Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.'*

In moeite dorst erkennen en drinken.... alleen dán kan God - dwars door alles heen - blijvende vrucht bewerken en via ons anderen bereiken met de hoop van het Evangelie. Drinken, en anderen wijzen op dit levende water. Dát is vruchtdragen.

Eerlijk met moeite omgaan

Wanneer we denken aan de Psalmen dan ontdekken we dat God ons via dit boek tegemoet komt. Via de Psalmen geeft God ons de genade om óók dichter bij ons eigen gevoel te komen.

Want moeilijke emoties mogen er zijn, mits we in dit alles God zoeken en Hem vasthouden, en emoties met Hem leren verwerken. Zo lezen we in de Bijbel over bedrukte gevoelens, over verdriet en opstandigheid. Over waaromvragen en bijvoorbeeld eenzaamheid. Tóch blijkt uit de Psalmen dat het vertrouwen in God overeind blijft staan omdat God te vertrouwen is om wie Hij is! David was vertrouwd met de God van het verleden, met zijn trouw voor Israël en zijn handelen in de geschiedenis van volkeren. Maar ook wist David van Gods beloften voor de toekomst. Hij stelde zijn vertrouwen in God omdat Hij als de Eeuwige verleden, heden en toekomst overziet en Hem niets uit de hand loopt. David durfde eerlijk de gevoelens in zijn hart uit te spreken omdat Hij wist van Gods barmhartigheid, geduld en trouw.

God kent elke traan

In Psalm 56 lezen we bijvoorbeeld dat David een beroep doet op God. *'Wees mij genadig, o God, want de sterveling wil mij opslokken...'* (vers 2).

In deze Psalm noemt hij een paar keer dat mensen hem 'vertrappen', 'benauwen', zijn woorden 'verminken', het kwade zoeken, op zijn leven 'loeren'. Zij 'willen aanvallen' en 'zij spieden'.

David voelt zich achtervolgd en onveilig, het onrecht grijpt om hem heen. Hij spreekt het eerlijk uit. Tegelijkertijd belijdt hij zijn vertrouwen in God.

'Op de dag dat ik vrees, vertrouw ik op U. In God prijs ik Zijn woord, op God vertrouw ik, ik vrees niet; wat zou een schepsel mij kunnen doen?' (vers 4-5). Ook zegt hij beeldend: *'Ú hebt mijn omzwervingen geteld; doe mijn tranen in Uw kruik. Staan zij niet in Uw register?'* (vers 9).

Hij getuigt dat God van alles op de hoogte is. Van zijn omzwervingen én van zijn tranen. God heeft ze verzameld in zijn kruik.

Vertrouwen geeft hoop

Aan het eind van deze Psalm van David, lezen we dat hij er weer doorheen komt... Hij weet dat moeite niet het eindpunt is. Hij getuigt in de verzen 13-14: *'O God, op mij rusten geloften, aan U gedaan; ik zal ze aan U met dankzegging nakomen. Want U hebt mijn ziel gered van de dood, – hebt U niet mijn voeten voor struikelen behoed? – zodat ik voor Gods aangezicht zal wandelen in het licht van de levenden.'*

Wandelen voor Gods aangezicht... daarin ligt dan weer het geheim van een vruchtdragend leven. David kon deze Psalm zo eindigen omdat hij het in vers 10 al uitriep: *'...dit weet ik: dat God met mij is.'*

Gods nabijheid en onze overgave aan dit besef maakt dat we ondanks 'hitte' en 'droogte' niet nalaten vrucht te dragen.

Gods ogenschijnlijke zwijgen

Waarom doet Hij niets aan bepaalde omstandigheden? Waarom is er zo weinig zicht op de toekomst? Waarom laat Hij bepaalde situaties toe?

Het is moeilijk hierop antwoord te geven. Misschien wil God vooral vertrouwd worden om wie Hij is: een liefdevolle Vader en een soeverein God die dingen weet die wij niet weten. Zelf ben ik eens bijzonder aangesproken door de geschiedenis van Sadrach, Mesach en Abednego in hun confronterende ontmoeting met koning Nebukadnezar, wanneer ze weigeren het gouden beeld te aanbidden.

Nebukadnezar dreigt hen: *'...maar als u het niet aanbidt, dan zult u op hetzelfde ogenblik midden in de brandende vuuroven worden geworpen. En wie is dan de god die u uit mijn handen kan verlossen?'* (Daniël 3:15).

In alle vrijmoedigheid antwoordden de drie mannen: *'...Wij hoeven u hierop geen antwoord te geven. Als het moet, kan onze God, Die wij vereren, ons verlossen uit de brandende vuuroven, en Hij zal ons, o koning, uit uw hand verlossen. En zo niet, het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet zullen vereren en het gouden beeld dat u hebt opgericht, niet zullen aanbidden,'* (Daniël 3:17-18).

God GóD laten zijn...

'En zo niet...' Daniëls vrienden, Sadrach, Mesach en Abednego, vertrouwden volledig op God. En zo niet...! Zij spreken hiermee absolute overgave en gehoorzaamheid uit naar God. God zou voor beide uitkomsten Zijn redenen hebben. Zij vertrouwen God om wie Hij is en tonen vertrouwen in Zijn wijsheid en leiding, ongeacht eventuele consequenties. Uit het verloop van de geschiedenis blijkt dat God zegent, dwars door deze situatie heen.

Nebukadnezar vernederde zich en riep iedereen op om met respect over de God van Sadrach, Mesach en Abednego te spreken en hij bewees deze mannen eer (Daniël 3:28-30).

Geloofshelden

Ook in het bijbelboek Hebréeën lezen we over geloofshelden die God gebruikte te midden van allerlei situaties. In sommige levens vonden bijzondere uitredding plaats (bijvoorbeeld bij Daniël), in andere levens liet God verdrukking en dood toe.

We zullen dit nooit helemaal kunnen begrijpen maar in beide gevallen ontmoeten we geloofshelden, mensen die voor ons een aansporing en bemoediging zijn in hun grenzeloze godsvertrouwen.

Om over na te denken:

1. Wat is de centrale gedachte in het voorbeeld van de boom uit Jeremia 17:7-8?
2. Waarom is het vaak moeilijk om eerlijk met frustraties, teleurstellingen en verdriet om te gaan?
Wat kunnen we hierin van David leren?
3. Daniël en zijn vrienden spraken een geweldig vertrouwen uit.
Wat is vooral zo bijzonder uit de geschiedenis van de vurige oven?

Hoofdstuk 7

God bereidt verlossing voor

Wanneer we de geschiedenis van Adam en Eva uit Genesis 3 op ons laten inwerken, kunnen wij ons verwonderen over Gods trouw. Ondanks zijn verdriet en pijn over hun twijfels die tot opstandigheid en ongehoorzaamheid leidden, zocht Hij ze op. Hij roept: mens, waar ben je? Hij geeft ze niet op, maar zoekt herstel. Wanneer ze zich tevoorschijn hebben laten roepen en een eerlijk gesprek heeft plaatsgevonden, belooft God een Verlosser. Iemand die Gods tegenstander en zijn boze werken zal verbreken. God maakt daarna - de geschonden situatie erkennend - kleren voor Adam en Eva, omdat ze zich naakt en kwetsbaar voelen. Ze hebben bedekking nodig. God blijft solidair met de mens. Wel zal er sprake zijn van negatieve consequenties, zoals een onveiligere wereld, pijn en moeite. Ook moeten Adam en Eva het paradijs verlaten. God wil niet dat ze óók nog van de 'boom des levens' eten, want dan zouden ze in eeuwigheid in deze gebroken situatie vastzitten (Genesis 3:22-24). Hij blijft ze liefhebben en bereid daarom verlossing voor. Hij wil hen bevrijden zodat ze toch het eeuwige leven kunnen ontvangen van Hem en met Hem.

Van God-gerichtheid naar ik-gerichtheid

Niet alleen Adam en Eva en hun kinderen kennen nu voortaan de kracht van het kwaad, door de hele Bijbel en geschiedenis heen is het opstandige en eenzame verlangen van mensen 'tastbaar' die van God en elkaar vervreemd zijn. Mensen die een diep heimwee kennen naar het verloren paradijs en dit op hun manier proberen te zoeken. Ze zijn de weg kwijt.

In de Bijbel en in de persoon Jezus leren we God kennen als iemand die ons in onze verwarring en verdwaaldheid tegemoet wil komen.

Als schapen verdwaald

In Jesaja 53:6 wordt deze 'thuisloze' situatie en de menselijke conditie heel beeldend weergegeven: *'Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg.'*

De weg naar het paradijs zijn we kwijt en we zoeken eigen wegen, los van God. Toch heeft God een oplossing mogelijk gemaakt: Jezus kwam namens God als goede Herder. Hij wil ons weer op 'de weg' leiden. Maar het betekende wel dat Hij dan eerst de oorsprong van het kwaad en het lijden moest aanpakken: de zonde, de passieve onverschilligheid en de actieve rebellie van een mens die zelf 'als God' wil zijn en greep op zijn leven wil houden, los van God en los van de 'richtingwijzers' die Hij in liefde aan ons heeft gegeven om ons op weg te houden.

Jezus was bereid om onze opstandigheid, afwijzing en onverschilligheid op Zich te nemen, evenals alle gevolgen van de zonde, zoals ziekte, dood, verdriet en lijden. Wij lezen vanaf vers 4: *'Voorwaar, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, ons leed heeft Hij gedragen. (...) om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen. (...) de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen. Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn*

mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.

Eerst een lam...

Voordat Jezus een Herder kon worden die Zijn schapen zou hoeden, moest Hij eerst als een lam lijden en sterven. In het Oude Testament lezen we al over het offeren van dieren als teken van schuldbelijdenis en vergeving. De zonden tegenover God en medemensen werden als het ware overgebracht op de offerdieren, beesten namen de plaats van de mensen in. Natuurlijk waren deze dierlijke offers niet volmaakt, maar ze werden door God aanvaard omdat ze een heenwijzing waren naar het volmaakte offer van Jezus Christus. Het oudtestamentische offer moest dan ook aan bepaalde voorwaarden voldoen vóór God dit kon aanvaarden. Ze moesten heenwijzen naar het volmaakte, zondeloze leven van Jezus en Zijn dood aan het kruis. Om die reden moest een offerdier bijvoorbeeld van het mannelijke geslacht zijn en gaaf. Er mocht niets aan mankeren. En als een offerdier geslacht werd moest degene die offerde zijn hand op de kop van het dier leggen. Het onschuldige dier nam zo de straf over. Het was het teken van de straf die Jezus in onze plaats op Zich heeft genomen door aan het kruis te sterven. Als de apostel Johannes zegt: *'...het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde,'* (1 Johannes 1:7) doelt hij op de vergeving waar de dierlijke offers al van spraken. Het bloed van de offerdieren werd namelijk na het slachten op het altaar gegoten (zie o.a. Leviticus 1:1-11 en Hebrëeën 9:22).

Eenmalig

Een groot verschil tussen de dierlijke offers en het offer van Jezus is dat de dierlijke offers steeds opnieuw moesten worden gebracht. Maar het offer van Jezus was éénmalig. Door Zijn dood is Hij niet alleen voor het Joodse volk maar voor de zonden van de gehele mensheid gestorven. Jezus spreekt dan over het nieuwe verbond, nieuwe testament, waarbij het oude verbond is opgenomen in het nieuwe. Het is door Christus in vervulling gebracht. Wij mogen nu dagelijks vanuit Zijn vergeving en vernieuwing leven. Net zoals de Joden in het Oude Testament in geloof hun hand legden op de kop van een offerdier, mogen wij in vertrouwen onze hand op deze belofte van God leggen en ons in Jezus' naam de vergeving toe-eigenen. Vrijmoedig en vol vertrouwen.

Jezus: de weg

Jezus noemt Zich in Johannes 14:6: *'...de Weg, de Waarheid en het Leven.'* Hij opende de weg naar Zijn Vader en naar een eeuwige toekomst. Hij wil ons in waarheid thuisbrengen, naar onze oorsprong, naar onze Schepper die ons vanaf het begin heeft liefgehad en ons tot onze bestemming wil laten komen. Jezus bereidt ons een plaats voor, zo kostbaar zijn we. In Johannes 14:2 zegt Jezus: *'In het huis van Mijn Vader zijn veel woningen; als dat niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken.'*

Vlak voor Jezus' dood, maakt Hij het ook duidelijk in het contact met de moordenaar aan het kruis naast Hem: *'...heden zult u met Mij in het paradijs zijn.'*

Jezus zag het berouw in het hart van deze man en zijn oprechte verlangen naar herstel. Hij biedt het royaal aan: heden zult u...

Ook wij mogen er zeker van zijn.

Om over na te denken:

1. Jezus was bereid om tot de diepste vraag van de mens af te dalen: waarom?
Aan het kruis schreeuwde Hij het uit: de pijn om het lijden, om de vreselijke gevolgen van de zonde, om de wanhoop van een leven zonder God. Hij riep: *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U mij verlaten?'* Jezus kende diepe eenzaamheid en zelfs de emoties van godverlatenheid.
Waar was Hij toen Zijn Zoon intens leed?
Waarom deze diepe, wanhopige en angstige weg?
Jezus ervoer het allemaal, terwille van ons, en kon zó onze Verlosser worden. De Middelaar die de weg tot God weer vrijmaakte. Zo grootst en almachtig was en is Zijn liefde.
Wat betekent het voor ons dat Hij onze Verlosser is?
2. Probeer in eigen woorden weer te geven waarom Hij eerst als een lam moest sterven om onze Herder te kunnen worden. Of anders gezegd: probeer zelf de boodschap van het Evangelie te verwoorden.
3. De moordenaar aan het kruis kon geen 'daden van berouw en bekering' meer tonen. Hij stierf. Toch mocht hij zich vastklampen aan Jezus' belofte.
Wat leren wij hiervan?

Hoofdstuk 8

God wijst in Jezus een weg tot herstel

Jezus kwam niet alleen als Verlosser maar ook als Heelmeester, als Hersteller. Hij wil ons genezen en toerusten met het oog op de toekomst, om ons tot onze bestemming te laten komen. Hij wil door Zijn Geest ons van binnenuit herstellen en omvormen ten goede.

Innerlijk herstel

Jesaja 61 opent met een geweldige omschrijving van Jezus. Hij zegt over zichzelf: *'De Geest van de Heere HEERE is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen. Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om voor de gevangenen vrijlating uit te roepen en voor wie gebonden zaten, opening van de gevangenis...'* Jezus weet dat Hij als Gezalfde, als de door God geroepen Redder, een boodschap van hoop heeft. Een boodschap die blijdschap geeft bij mensen die 'ootmoedig' zijn en in nederigheid open staan voor dit goede nieuws. Hij wil te midden van wanhoop weer hoop laten klinken en in duisternis zicht geven op licht en uitzicht. Hij wil tot ons spreken. Daarbij gaat Jezus niet om ons mens-zijn heen. Wij lezen nadrukkelijk dat Hij gebrokenen van hart, mensen die verdriet hebben, die het niet meer zien zitten en die lijden onder moeilijke vragen, emoties en omstandigheden, nabij wil zijn. Hij wil innerlijk wonden helen. Hij wil wonden uitwassen en reiniging aanbieden. Hij wil verbinden, heel zorgvuldig, zodat herstel kan intreden, ongeacht de tijd die hiervoor nodig is. Hij wil met olie wonden verzachten en verzorgen en steeds weer een nieuw verband aanbrengen, zodat het genezingsproces op gang komt en nieuwe kracht ervaren wordt. Dit heeft echter alles met vertrouwen te maken. Durven wij Jezus' Geest toe te laten in ons innerlijk leven, in onze emoties, strijd, teleurstelling en zelfs in onze bitterheid? Durven we Hem als 'Man van Smarten' ons vertrouwen te geven, wetend dat Hijzelf aan het kruis lijden en onrecht op Zich genomen heeft? Geloven we dat Hij ons zo liefheeft dat Hij onze wonden serieus neemt en ons wil helpen om weer tot herstel te komen, zodat we verder kunnen leven? Jezus wil onze innerlijke wonden helen en ons oprichten door woorden van troost, moed en correctie waardoor we weer open staan voor een nieuwe richting, voor nieuwe keuzen en handelingen. Hij zelf wil daarin onze kracht zijn en in en door ons heen werken. Daarom lezen we ook over vrijlating... Jezus wil niet dat we een gevangene blijven van onrecht, van teleurstelling en wrok, van kwellende schuldgevoelens, van schaamte en angst die ons belemmeren weer te durven leven, gericht op de toekomst.

Jezus ontdekken

Het is belangrijk om Jezus te willen leren kennen in al Zijn mens-zijn. God is in Zijn Zoon één van ons geworden. Juist om ons nabij te kunnen zijn, zocht Hij mensen op. Hij raakte zieken aan, sprak met mensen die door anderen waren afgeschreven, bemoedigde en bood een nieuwe start aan. Hij deelde Zijn leven met mensen die erkenden dat ze de weg kwijt waren en Hem nodig hadden. Als Verlosser en als Leidsman.

Aan het kruis komt Jezus' kwetsbaarheid en toegankelijkheid ook heel duidelijk naar voren. Hij liet zich naakt aan het kruis spijkeren met open handen en uitgespreide armen. Opener kan het niet, al koste het Hem zijn leven en joegen de spijkers door Zijn handen met een rauwheid die symbool stond voor de vijandigheid van de wereld. Hij verwoordde voor ons de meest intense vraag van een gekweld bestaan: waarom? God, waarom al dit lijden, waarom dit verdriet en waarom dit afschuwelijke onrecht dat in alle kilheid plaatsvindt? God waar bent U, waar is Uw liefde en waar is het recht? Toch vertrouwde Hij Zijn Vader - ondanks de vragen en moeite - Hij wist dat Hij de Zoon van God was, dat Hij de Geliefde was, en dat God de wereld liefhad. Juist daarom was dit nodig... Jezus bleef Zichzelf aan Zijn hemelse Vader toevertrouwen en bleef ook in Zijn diepe persoonlijke nood op mensen gericht die vervreemd waren van hun Schepper. Hij bad: *'Vader, vergeef het hun want ze weten niet wat ze doen,'* (Lukas 23:34). En toen ze Hem bespotten, bleef Hij in stilte zien op Zijn God. Hij liet Zich niet uitdagen tot eigenmachtig optreden, los van Zijn Vader. Als laatste Adam wilde Hij als beeldrager van God voorleven wat het inhoudt om God te blijven vertrouwen. Om niet te twijfelen zoals Adam en Eva aan Gods goedheid twijfelden. Daarom kon Hij aan het eind van Zijn leven zeggen: *'Het is volbracht,'* (Johannes 19:30). Het is voldaan, de prijs voor de zonde is betaald. Er is nu bevrijding mogelijk van schuld en van allerlei zaken die de mens gevangen willen houden. Jezus leren kennen betekent Hem willen leren kennen als degene die tot ons wil spreken, die innerlijk genezen wil en orde op zaken wil brengen, die ons geleidelijk aan in de vrijheid wil plaatsen waardoor we weer zicht krijgen op Gods verlangen voor ons leven.

Anderen tegemoet komen

Wanneer we Jezus op deze wijze beter leren kennen, ontdekken wij ook hoe we andere mensen tegemoet kunnen komen. Dan komen we niet alleen met 'een leer' (het christelijk geloof) maar ook met ons leven. Dan durven we ons kwetsbaar naast de ander te plaatsen en kunnen we samen zoeken naar wegen die zicht geven op nieuwe hoop en mogelijkheden. Dan kunnen we beter oversteken naar de belevingswereld van de ander. Dan veroordelen we niet, maar willen we in Naam van Jezus oprichten en wegen van herstel zoeken.

Groeien in vrijheid

Innerlijke vrijheid wordt vaak niet ervaren omdat we te weinig houvast vinden in de waarde die we voor God hebben. Door gebrek aan zelfwaarde en zelfvertrouwen, durven we dan niet onszelf te zijn. Ook is het dan moeilijk eigen meningen en gevoelens te verwoorden. We kunnen dan de neiging hebben ons steeds aan te passen of afhankelijk te worden van de goedkeuring van anderen. Een te onafhankelijke positie kan echter ook onvrijheid geven. We kunnen ons dan zo afschermen, alsof we anderen niet nodig hebben. Mensen 'respecteren' dat en blijven als gevolg daarvan dan liever op een afstand. Door gebrek aan wezenlijk contact, isoleren wij ons dan van anderen. We kunnen dan ontdekken dat het niet beleven van vriendschap eenzijdigheid en verschraling geeft. We hebben elkaar als mensen nodig, ook al weten we dat we als mensen niet volmaakt zijn.

De vrijheid waarover Jezus spreekt omvat ook groeiend inzicht waarbij wij nieuwe wegen mogen inslaan. Wij hoeven geen slaaf te zijn van het verleden, van verkeerde keuzen of van verdriet. Nee wij mogen vanuit het besef dat Jezus met ons meegaat weer moed vatten.

Drs. H.G. de Graaff geeft hieraan onder andere aandacht in 'Onbekwaam tot enig goed!?'

(Boekencentrum - Zoetermeer) door te schrijven dat bij onze persoonlijkheidsstructuur niet alleen erfelijkheid van grote invloed is, maar ook de omgeving en de scheppende activiteit van de mens zelf.

Citaat: 'Niet wat de mens aan gaven heeft meegekregen is uiteindelijk van beslissende betekenis, maar wat de mens ervan maakt. Het is de mens zelf die beslissingen neemt, kiest, interpreteert, gevolgtrekkingen maakt, ergens nuttig gebruik van maakt en iets al dan niet integreert in zijn levensstijl.'

Om over na te denken:

1. Wanneer we ons zelfbeschikkingsrecht aan Jezus hebben toevertrouwd staan we open voor Zijn leiding. Er is dan sprake van een hartelijke afhankelijkheid, een bewuste keuze om ons leven onder Zijn zorg, liefde en autoriteit te plaatsen.
Waarom is dit alleen mogelijk wanneer we Hem vertrouwen?
2. Hoe kunnen we elkaar helpen om meer echt te worden?
3. Hoe kunnen we kiezen voor afhankelijkheid en kwetsbaarheid, en tegelijkertijd weerbaar zijn en onze eigenheid bewaren als uniek mens?

Hoofdstuk 9

Gods licht overwint

Licht... het was de eerste scheppingsdaad van God. In het lezen van de Bijbel ontdekken we voortdurend dat God het licht is en licht wil schenken. Te midden van een geschonden wereld openbaart God Zich als een God van genade en licht, als een God die de weg wil wijzen door Zijn Woord en Geest. David schreef terecht in Psalm 119:105 dat Gods Woord een lamp voor onze voet is en een licht op ons pad.

Bron van licht

In het Oude Testament lezen we dat God Zijn volk in de woestijn beschermt tegen overmatige hitte en tegen de duisternis. In Exodus 13:21-22 staat: *'De HEERE ging vóór hen uit, overdag in een wolkkolom om hun de weg te wijzen, en 's nachts in een vuurkolom om hun licht te geven, zodat zij dag en nacht verder konden trekken. Hij nam de wolkkolom overdag en de vuurkolom in de nacht niet weg voor de aanblik van het volk.'*

Andere gelovigen hebben dit als een bemoediging vastgehouden in tijden van moeite, wetend dat God nog steeds dezelfde is en licht belooft. Asaf dicht het in Psalm 78:14: *'Hij leidde hen overdag met een wolk, de hele nacht met een lichtend vuur.'* En David belijdt in Psalm 36:10: *'Want bij U is de bron van het leven; in Uw licht zien wij het licht.'*

Het licht zoeken

Veel mensen zoeken het licht niet en stellen duisternis zelfs voor als licht en licht als duisternis (Jesaja 5:20). Zij willen het licht van God niet erkennen, ook niet het licht dat in Jezus onder ons kwam wonen. De apostel Johannes verwoordt het zo: *'En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liefgehad, meer dan het licht, want hun werken waren slecht...'* (Johannes 3:19-20). Toch zegt Jezus dat Hij het licht der wereld is en roept Hij op tot vertrouwen in Hem en tot terugkeer naar Zijn Vader. Veel mensen geven eraan gehoor, anderen niet, maar de Bijbel belooft wel dat eens de duisternis verdwijnen zal. Het licht zál overwinnen. *'...de duisternis gaat voorbij en het ware licht schijnt reeds,'* (1 Johannes 2:8). Het zal in al zijn volheid doorbreken.

Wandelen in het licht

Wandelen in het licht van God... hoe? Wat betekent dit in moeilijke periodes waarbij alles uitzichtloos lijkt en de duisternis overweldigend aanwezig is? Wanneer het niet ervaren van licht zo haaks staat op dat wat we theoretisch weten?

Doordat Jezus heeft overwonnen en het Koninkrijk van Zijn Vader heeft aangekondigd, mogen wij stand houden. Het betekent vertrouwen ondanks beperkt zicht...

In een donkere periode van ons leven is Jesaja 50:10 een reddingsboei geworden: *'Als hij (de mens die op God vertrouwt) in duisternissen gaat en geen licht heeft, laat hij dan vertrouwen op de Naam van de HEERE en steunen op zijn God.'* Er zijn inderdaad situaties waar we gebrek hebben aan licht en

alles onoverzichtelijk schijnt. Het kan zelfs zo donker zijn dat ons alle moed ontbreekt voor verder denken en leven. Toch spreekt de Bijbel over 'wandelen', over in beweging blijven. Waarom? Omdat we op God mogen vertrouwen, op Zijn naam en op Zijn beloften. Hij zal voorzien waar wij geen enkel lichtpuntje meer ervaren. Het stilstaan bij hoe Hij Zich openbaart, is dan een houvast. God maakt Zich kenbaar als de eeuwige, de almachtige, de nabije, de levensbron, als een rots en schuilplaats, als de getrouwe.

God waarschuwt in het daarop volgende vers voor wantrouwen, waarbij we een 'eigen vuur' ontsteken en het van onszelf gaan verwachten. Van eigen oplossingen, los van God.

Hij roept op om - dwars tegen onze verwarde gevoelens in - Hem te blijven verwachten en met Hem te wandelen, stapje voor stapje.

Ogenzalf

In moeilijke periodes vraagt God om ogen die willen 'zien', vanuit een houding van vertrouwen, '...als zag hij de Onzichtbare,' (Hebreeën 11:27). Ogen die aangeraakt mogen worden in de ontmoeting met Jezus, onze Verlosser, Trooster en Heelmeester. In Openbaring 3:18 lezen we over Zijn uitnodiging om onze armoede te erkennen, evenals ons niet zien, en te vragen om 'ogenzalf' die Hij aanbiedt en waarmee onze oogleden bestreken kunnen worden, '*...opdat u zult kunnen zien.*'

Jezus weet van duisternis - Hij hing drie uur lang in diepe duisternis aan het kruis - maar omdat Hij overwon en opstond uit de dood, kan Hij onze ogen openen en ons moed geven om toch het licht te zien wat bij Hem hoort.

Om over na te denken:

1. Daniël werd als een jonge kerel van waarschijnlijk zeventien jaar in ballingschap weggevoerd. Gods belofte met Zijn volk leek krachteloos geworden. Hoe moest het verder? Toch bleef Daniël God vertrouwen en bleef hij door het gebed tot Hem roepen om uitkomst. Geleidelijk aan ontvouwde God Zijn plan met hem, met Zijn drie vrienden Sadrach, Mesach en Abednego, met Zijn volk en met de toekomst. Daniël vereenzelvigde zich met de nood van zijn volk en bracht deze 'duisternis' in gebed bij zijn God, een beroep doende op Zijn belofte en barmhartigheid. Dat voorkwam een vertrouwenscrisis. Hij kende zijn God, een God die groter was dan de beklemmende vragen en ogenschijnlijke onoplosbaarheid van het probleem. In Daniël 11:32 lezen we: '*Het volk echter, zij die hun God kennen, zullen zij grijpen, en zij zullen hun wil ten uitvoer brengen.*'
Wat leren wij van deze uitspraak?
2. Hanna wordt in de Bijbel geschilderd als een intens bedroefde vrouw die hierin heel eerlijk met haar God strijdt. Ze begrijpt haar kinderloosheid niet. Wat mankeert er aan haar, aan haar toewijding en geloof? Ondanks deze vragen blijft ze zich aan God vastklampen. Ze zoekt hem in gebed en stort haar hart uit. '*Bitter van gemoed bad zij tot de HEERE en zij hilde erg*' (1 Samuel 1:10). Daarna blijkt uit haar gebed dat ze Gods heerschappij blijft erkennen en zich dienstbaar opstelt. Ook plaatst ze haar verlangen om een kind in het verband van Gods verlangen voor Zijn volk. Zij vraagt om een mannelijke nakomeling die ze de HERE kan schenken zodat Hij hem kan gebruiken in Zijn dienst. God schenkt haar een zoon: Samuel, die van grote betekenis wordt voor Zijn volk.
Wat leren wij van Hanna?

Hoofdstuk 10

God vertrouwen om vernieuwing

De geschiedenis van Gods handelen met Zijn volk Israël en met de nieuwtestamentische Gemeente van Christus, wordt gekenmerkt door geduld, vergeving en trouw. Ondanks onze ontrouw en afvalligheid, roept God steeds weer op tot inkeer, verootmoediging en hernieuwde toewijding en trouw. Hij belooft vernieuwing waar wij bereid zijn ons te laten vernieuwen en herstellen. Hij belooft nieuw leven waar wij ons weer op Zijn weg laten zetten.

God bewerkt het

In Jesaja 43 lezen wij over Gods grootheid en macht. Een God '*...Die een weg maakte in de zee en een pad in machtige wateren,*' (vers 16), een God die kan handelen en vernieuwen waar menselijke bronnen opgedroogd zijn. In vers 18-19 staat: '*Denk niet aan de dingen van vroeger, let niet op de dingen van het verleden. Zie, Ik maak iets nieuws. Nu zal het ontkiemen. Zult u dat niet weten? Ja, Ik zal een weg aanleggen in de woestijn, rivieren in de wildernis.*'

Droogte erkennen

Wanneer wij ons woestijngevoelens bewust zijn en situaties die lijken op een wildernis, reikt dit gedeelte troost aan. God wil in die levenssituatie en te midden van emotionele tekorten, nieuw leven bewerken. Hij wil het laten 'uitspruiten', al begint het nog zo klein. God stelt de vraag: '*... Zult u dat niet weten?*' Met andere woorden: willen we het zien? Willen wij vernieuwing verwachten? Willen we er open voor staan? Willen we geloven dat God bij machte is verandering te geven? Op Zijn tijd? En kunnen we 'rusten' in de belofte dat God dit op een verborgen, Hem bekende, wijze zal voorbereiden? Zijn we bereid Zijn werk te verwachten en durven we daarom alles in gebed bij Hem te brengen? Willen we verder met Hem de moeite van woestijnervaringen 'aangaan' en verwerken en van Hem leren hoe we vooruit kunnen zien?

Leven uit genade

Wanneer God ons oproept om niet steeds om te zien, dan houdt het in dat Hij wil dat we vanuit Zijn genade - Zijn vergeving en nabijheid - leren leven, en gericht zijn op de toekomst. In de Bijbel lezen we steeds weer dat Gods genade ons tot andere mensen kan maken en dat Zijn vernieuwing openingen geeft waar wij ze niet voor mogelijk hielden. Het houdt ook in dat we onze beperkingen en het onvolkomene in ons leven en in de wereld niet verhullen. Wij zullen hierover pijn ervaren en steeds weer onze grenzen en tekorten tegenkomen. Maar juist die zwakheid bepaalt ons bij Gods genade. Bij Zijn mogelijkheden te midden van onze onmogelijkheden. Het leren 'rusten' in genade is een belangrijke levensles. Alleen dan hervinden we de kracht om verder te gaan.

Onbewerkte stenen

Toen God Zijn volk uit slavernij wilde leiden, op weg naar het beloofde land, gaf Hij veel aanwijzingen en richtlijnen. Hij wist dat het volk voorbereid moest worden op een nieuwe manier van denken, op een nieuwe levensstijl en toekomst.

Tijdens hun periode van verdrukking in Egypte moesten ze onder andere stenen maken, die gebruikt werden voor steden, graven en altaren. Het was harde arbeid waarbij mishandeling de druk vergrootte. Wanneer ze onder leiding van Mozes de slavernij achter zich hebben gelaten zegt God onder andere: *'Maar als u voor Mij een stenen altaar maakt, mag u dit niet bouwen van gehouwen stenen, want als u ze met uw houweel bewerkt, ontheiligt u ze,'* (Exodus 20:25).

God maakt symbolisch duidelijk dat genade geen mensenwerk is. Ongehouden stenen zijn zo maar opgeraapte stenen, niet bewerkt. Het offer zorgt ervoor dat het voor God aanvaardbaar is. In het Nieuwe Testament komen we dezelfde gedachte tegen. In 1 Petrus 2:4-5 lezen we: *'...en kom naar Hem toe als naar een levende steen, die wel door de mensen verworpen is, maar bij God uitverkoren en kostbaar, dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.'* Levende stenen waren ook bij elkaar geraapte stenen, onbewerkt, met ieder zijn eigen unieke vorm en kleur. God verlangt ernaar dat we bij Hem komen zoals we zijn, met al onze beperkingen en schuld, en gaan geloven in Zijn genade. Hij wil ons in Jezus aanzien omdat Jezus voor onze schuld stierf. Door Jezus zijn we geheiligd en mogen we uit genade leven. Genade die ons vernieuwt zodat we als een levende steen door God gebruikt kunnen worden. Op een unieke wijze. Hij gaat ons dan als een levende steen 'bewerken' en plaatsen in het geheel van Zijn plan met deze wereld.

Het is dan ook van belang om ons niet met andere stenen te vergelijken maar open te staan voor datgene wat God in ons persoonlijke leven wil uitwerken. Daarnaast mogen we ons als steen onderdeel weten van een heel bouwwerk. Wij maken deel uit van een gemeenschap en mogen ons verheugen over Gods werk in ons leven en in dat van vele anderen.

1 Petrus 2:5 vertelt ons dat God ernaar verlangt dat we een 'priesterschap' vormen, een gemeenschap die mensen helpt om zicht te krijgen op het hart van God, op Zijn verlangen om ook voor hen een Verlosser te zijn. Naarmate wij gaandeweg ontdekken wat het betekent uit genade te leven, zullen we ook dichterbij anderen kunnen komen. Allemaal hebben we Gods genade en vergeving nodig, allemaal hebben we de bemoediging nodig dat we bij God terecht kunnen als kwetsbare, beperkte en zondige mensen, en dat geloof in Jezus' offer een deur opent... ook naar vernieuwing.

Om over na te denken:

1. Geloof je dat God iets nieuws kan uitwerken in je leven?
Op basis waarvan?
2. Wanneer God ons oproept om ons als 'levende stenen' te laten gebruiken, betekent dat ook dat Hij het unieke van ons wil inschakelen.
Wat zou dat voor je kunnen inhouden?
3. Komen als ongehouden, onbewerkte stenen, betekent de erkenning dat we onszelf niet kunnen 'bewerken' om door God aanvaard te worden. Hij roept ons zoals we zijn en wil ons in genade aannemen en vernieuwen.
In hoeverre leven we vanuit dit vertrouwen?

Hoofdstuk 11

God bewerkt groei door Zijn Woord en Geest

Woorden kunnen bemoedigen maar ook ontmoedigen wanneer de concrete beleving ervan in het hier en nu voor ons gevoel achterwege blijft. Wanneer iemand tegen je zegt dat hij voor iets zal zorg dragen en je merkt er in de praktijk niets van, dan raak je teleurgesteld. In de Bijbel lezen wij ook over beloften van God. Toch zijn ze niet altijd direct te ervaren in ons concrete leven of in de situatie van dit moment. Je kunt dan vragen krijgen over de waarheid ervan. Wat bedoelt God ermee en waarom merk je er zo weinig van?

Gods Geest doorademt het Woord

Het is een bemoediging en troost te weten dat Gods Geest ons wil helpen om de Bijbel te begrijpen en om vertrouwen te stellen in Gods beloften. Toen Maria hoorde dat ze door Gods Geest de moeder van Jezus zou worden, begreep ze het niet. Er waren zoveel vragen. Wat moet ze met dit mysterie? Wij lezen in Lukas 1 dat de engel Gabriël aan Maria verschijnt en vertelt dat ze zwanger zal worden van een zoon, de Zoon van de Allerhoogste. Haar reactie is: *'Hoe zal dat mogelijk zijn, aangezien ik geen gemeenschap heb met een man?'* (vers 34). Het antwoord is dat de Heilige Geest over haar zal komen en de kracht van de Allerhoogste haar zal overschaduwen. Ook zegt Gabriël nog: *'Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn,'* (vers 37).

Maria toont geloof in Gods woorden omdat ze wist wie God is: heilig, rechtvaardig en betrouwbaar. Hij is de eeuwige en Zijn plannen zullen zeker tot uitvoering gebracht worden. Als God staat Hij zelf hiervoor garant. Daarom is haar antwoord voor ons allemaal een aansporing: *'Zie, de dienares van de Heere, laat met mij geschieden overeenkomstig uw woord,'* (vers 38). In de Groot Nieuwvertaling staat het zo: *'Laat dat aan mij gebeuren wat Uw woord zegt...'* Zij geeft zich in vertrouwen aan Gods belofte over, ook al zit ze vol vragen. Ze erkent Gods mogelijkheden waar menselijke grenzen iets onmogelijk maken.

Dagelijks voedsel

Wij lezen in Johannes 6 dat Jezus de Joden herinnert aan het manna dat ze tijdens hun verblijf in de woestijn elke dag van God kregen. Zoals God voorzag in brood voor hun lichaam, zo wil Jezus van dag tot dag voorzien in 'geestelijk' brood. Als het levende Woord wil Hij op een dagelijkse basis Zijn leven met ons delen: Zijn Woord, Zijn Geest, Zijn liefde, vrede, waarheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid. Hij wil in alles nabij zijn en brood voor ons hart zijn.

In Johannes 6:48-51 lezen we: *'Ik ben het Brood des levens. Uw vaders hebben het manna gegeten in de woestijn en zij zijn gestorven. Dit is het brood dat uit de hemel neerdaalt, opdat de mens daarvan eet en niet sterft. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neergedaald is; als iemand van dit brood eet, zal hij leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees, dat Ik geven zal voor het leven van de wereld.'*

Jezus ziet een hongerige wereld

Jezus weet dat Hij is gekomen '*...voor het leven van de wereld.*' Daarom is Zijn woord van groot belang. Het leren verstaan en vertrouwen van dit woord... Gods Geest wil ons erbij helpen, maar het vraagt een bereidwillige houding om het te onderzoeken en te geloven. Ook vraagt het van ons respect voor het mysterie, want we zullen niet alles kunnen begrijpen. Maar is het daarom niet waar? Jezus leert dat we de waarheid ervan zullen ervaren wanneer we bereid zijn de waarheid te aanvaarden.

In Handelingen 17:11 wordt een groep mensen bij name genoemd omdat ze '*... het Woord met grote bereidwilligheid en onderzochten dagelijks de Schriften om te zien of die dingen zo waren.*' Wanneer wij met respect met Gods woord leren omgaan en openstaan voor de onderwijzing van Zijn Geest, kan God ons méér duidelijk maken en ons innerlijk overtuigen van de waarheid. Ook kan Hij dan groei bewerken en vrucht, waardoor ons leven voor anderen gebruikt kan worden. Bij het overdenken van de Bijbel kunnen hulpmiddelen waardevol zijn, zoals naslagwerken geschreven door mensen die een gelovige, respectvolle houding ten opzichte van de Bijbel hebben.

Gods woord voedt op

In 2 Timoteüs 3:16 lezen we: '*Heel de Schrift is door God ingegeven...*' en dat het goed en nodig is om te onderrichten en te bespreken. Om '*op te voeden in de rechtvaardigheid,*' zodat we als Gods kinderen toegerust zijn voor de taak die bij ons leven hoort. Gods woord wil bemoedigen, corrigeren, aanvuren en innerlijk versterken. Gods Geest wil daarbij de 'letter' levend maken zodat we de bedoeling van Gods Woord verstaan en daarmee de kracht van deze geestelijke voeding ervaren. Vooral wanneer we met moeite en vragen worstelen. Zo stuurde Paulus regelmatig één van zijn medewerkers naar een jonge gemeente die bemoediging nodig had.

Een voorbeeld uit 1 Thessalonicenzen 3:2-3: '*...en hebben we Timotheüs gestuurd, onze broeder en Gods dienaar en onze medearbeider in het Evangelie van Christus, om u in uw geloof te versterken en te bemoedigen, opdat niemand in verwarring gebracht zou worden in deze verdrukkingen...*'

Geloof in God voorkomt niet dat we problemen op onze weg tegenkomen. Wel geeft God ondersteuning door de inwoning en kracht van Zijn Geest, door Zijn woord, door de kracht van het gebed en door medegelovigen.

Gods Geest: onderpand

In de Bijbel lezen we dat iedereen die zich in geloof aan Jezus heeft toevertrouwd verzegeld is met de Heilige Geest. Het is een kenmerk dat we bij God horen en dat Jezus ons heeft vrijgekocht. Deze Geest maakt geestelijke groei en vrucht mogelijk. Deze Geest bewerkt dat we meer en meer op Jezus gaan lijken, onze Verlosser en Here.

Om over na te denken:

1. Jezus vergeleek de kracht van het Evangelie met zaad dat alles in zich heeft om op te komen en te groeien.
Willen wij echter toegankelijke grond zijn en staan we open voor ontkieming?
Zie Mattheüs 13:1-9 en 18-23.
2. In Jesaja 40:8 lezen we: '*Het gras verdort, de bloem valt af, maar het Woord van onze God bestaat voor eeuwig.*'
In hoeverre putten wij hieruit kracht en moed wanneer onze levensomstandigheden moeilijk zijn?
Wat betekent dit vers concreet wanneer wij aan onze onrustige en onzekere tijd en de toekomst denken?

3. In Galaten 5:22 lezen wij over de vrucht van de Geest. Vrucht hangt dus niet van onze pogingen af, maar van toewijding aan Gods werk. Van onze bereidheid om op Gods Woord te reageren en te geloven in de kracht ervan.
Hoe beleven wij dit in ons eigen leven?

Hoofdstuk 12

Jezus, toonbeeld van Gods liefde en waarheid

In Johannes 14:21 en 23 lezen we: *'Wie Mijn geboden heeft en die in acht neemt, die is het die Mij liefheeft, en wie Mij liefheeft, hem zal Mijn Vader liefhebben; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren. (...) Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord in acht nemen; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen naar hem toe komen en bij hem intrek nemen.'*

Uit dit gedeelte blijkt o.a. dat Jezus ernaar uitziert dat we groeien in verbondenheid met Hem en de Vader. Hij wil delen in ons leven en wij mogen deel uitmaken van Zijn leven, in nauwe verbondenheid met onze Schepper en hemelse Vader. Wel zegt Jezus dat we dan toegewijd moeten zijn aan Hem en aan Zijn Woord; aan de waarheid. Waarheid die vrijmaakt, opvoedt en richting geeft. Waarheid die als vrucht liefde zal uitwerken, zoals Jezus Zich tot aan het einde van Zijn leven vastklampte aan de waarheid voor Zijn leven en het doel daarvan: de weg naar de Vader vrijmaken. Jezus bleef de waarheid en de liefde vasthouden, het was in Zijn leven verweven tot één.

Liefde

Jezus' leven wordt gekenmerkt door liefde die heel concreet vorm kreeg: in Zijn contact met kinderen, mannen en vrouwen, zieken, mensen die leden onder vooroordelen, tekorten, schuld- en schaamtegevoelens, onder onrecht en verdriet. Hij zag de waarde van ieder mens en toonde respect. Hij zag mensen door de ogen van Zijn vader. Hij wilde ze oprichten maar ook in de vrijheid stellen door ze in liefde te confronteren met de waarheid.

Liefde... het wordt een vrucht van de Geest genoemd en volgens Romeinen 5:5 wordt deze in ons hart uitgestort wanneer we ons aan Jezus toewijden. Liefde die in ons leven steeds meer ruimte wil innemen en ons toerust voor de ontmoeting met de ander.

Waarheid

In de Evangeliën lezen wij herhaaldelijk dat Jezus zegt dat Hij niets vanuit Zichzelf doet, maar alleen dat doet en zegt wat de Vader wil. Jezus was volledig toegewijd aan de wil van Zijn Vader omdat Hij één met Hem was en een afbeelding wilde zijn van Zijn hart en bedoeling. Jezus aanvaardde in alles de waarheid en wil van Gods woord en leefde dit voor. Zijn liefde voor de waarheid maakte Hem ook vrijmoedig: vrij om Zich hiermee te vereenzelvigen en moedig in Zijn optreden, wetend dat de Vader Hem in Zijn gehoorzaamheid zou zegenen en bevestigen.

Aan het kruis bleef Hij ook trouw aan Gods opdracht om verzoening mogelijk te maken. Ondanks de pijn van het lijden en de diepe duisternis van godverlatenheid, wist Hij dat zo de liefde zou overwinnen. Hij kon het zeggen: het is volbracht...

De Geest der waarheid

In Johannes 15:26 wordt de Heilige Geest de Geest der waarheid genoemd. *'Maar wanneer de Trooster is gekomen, Die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest van de waarheid, Die van de Vader*

uitgaat, zal Die van Mij getuigen. ' Gods Geest zal ons zicht op Jezus vergroten en ons laten ontdekken wat Zijn bedoeling voor ons leven is, voor onze manier van omgang met anderen. In vers 13 lezen we bovendien dat Hij ons de weg tot de volle waarheid zal leiden. Uit dit gedeelte blijkt het belang dat we ons dagelijks door deze Geest willen laten leiden. Dat we in Zijn werk leren 'rusten' en vanuit die rust openstaan voor groei en vrucht.

Gerechtigheid, barmhartigheid en trouw

In het gesprek met de godsdienstige leiders van Zijn tijd, benadrukte Jezus steeds weer dat niet de traditie of het houden van de regels verlossing geeft, maar toewijding aan Gods liefde en gerechtigheid. Wanneer het van onze godsdienstige inspanning afhangt, kunnen we hard en veroordelend naar anderen worden. Dan kunnen we ons aan elkaar gaan 'meten', met alle minder- en meerderwaardigheidsgevoelens die daarmee samengaan. We kunnen dan aan het meest wezenlijke voorbijgaan. Mattheüs 23:23 is hierin heel duidelijk. Wanneer Jezus de schriftgeleerden aanklaagt vanwege hun wettische, harde, veeleisende instelling zegt Hij: *'...en u laat het belangrijkste van de Wet na: het recht, en de barmhartigheid en het geloof...'* In andere vertalingen staat in plaats van oordeel, gerechtigheid. God wil het goede, dat wat waar en rechtvaardig is, maar Hij is ook barmhartig en trouw. Hij wil niet veroordelen maar in geduld en trouw ons steeds weer bij de hand nemen en verder leiden. Hij weet dat we beperkt zijn en vaak verkeerd handelen. Daarom roept Hij op tot schuldbelijdenis, vertrouwen in Zijn vergeving en tot het vastklampen van Zijn trouw. Hij wil het goede dat Hij in ons begon tot een goed einde brengen. Daarom gaf Hij ook Zijn Geest om ons te leiden in alle waarheid en ons op te voeden in de liefde.

Om over na te denken:

1. In Lukas 12:50 spreekt Jezus heel open over de innerlijke moeite en strijd die Hij kende met het oog op Zijn moeilijke levensopdracht. Hij was geboren om te sterven om daarna weer op te staan uit de dood. Het sterven was echter een heel moeilijke gang. Hij zegt: *'...en hoe beklemt het Mij, totdat het volbracht is.'* Jezus vertrouwde Zijn Vader en had zicht op de toekomst. Daarom kon Hij het volbrengen.
Wat leren wij hiervan voor ons leven?
2. In liefde koos Jezus vrijwillig voor de noodzakelijke verzoening. *'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven geef om het opnieuw te nemen. Niemand neemt het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf...'* (Johannes 10:17-18).
Wat zegt dit gedeelte ons over Jezus' keuze voor de waarheid en de liefde?
Wat heeft het Hem gekost?
3. In Johannes 19:26-27 lezen we dat Jezus ondanks Zijn pijn en innerlijke strijd en eenzaamheid toch blijft kiezen voor liefde en een gerichtheid op anderen. Zo wijst Hij Johannes op Zijn moeder en wijst Hij Zijn moeder op Johannes. *'...En vanaf dat moment nam de discipel haar in zijn huis.'* Ook hierin bleef Hij het meest essentiële trouw: God liefhebben met alles wat in je is en de naaste liefhebben als jezelf.
Welke belemmeringen kennen wij in ons leven die praktische liefde in de weg staat?

Citaat om over na te denken:

'Jezus keek niet minachtend neer op de verbitterden, de machtelozen en de afgeschrevenen, met wie Hij te maken kreeg. Hij vereenzelvigde Zich met hen, Hij liet Zich ter wille van hen minachten zonder bitter te worden, opdat verbitterde mensen zichzelf konden gaan accepteren en hun zelfrespect behielden. Hij mat hen niet met vreemde maatstaven maar erkende hen in hun eigen aard, en riep zó hun gaven te voorschijn. Daarmee is ons geen patentoplossing gegeven, maar wel een richtsnoer voor onze houding.' (Walter Trobisch in: 'Ik wilde dat ik kon vliegen').

Hoofdstuk 13

Jezus leefde vertrouwen voor en riep op tot vertrouwen

Jezus had veel vertrouwen nodig omdat Zijn levensopdracht omvangrijk was. Hij verkondigde Gods Zoon te zijn en riep mensen op tot navolging. Mensen verwachtten veel van Hem en zochten Hem als leraar, geneesheer en mogelijke verlosser. Zou Hij de Beloofde Messias zijn? Mensen keerden zich vol verwachting tot Hem...

Dit alles kan op Jezus een gigantische druk gelegd hebben. Hoe kon Hij dit waarmaken als Hij ook trouw wilde zijn aan Zijn God die Hem de weg van het lijden zou laten gaan? Hoe kon Hij standhouden en in vertrouwen uitzien naar Gods bescherming en bevestiging? Naar een goede uitkomst?

Jezus was één met de Vader

Jezus was zo vertrouwd met de wil en de liefde van Zijn Vader dat Hij deze niet als een bedreiging ervoer. Hij gaf Zich eraan over en vertrouwde dat Zijn Vader Hem dan ook nabij zou zijn in de uitvoering van Zijn opdracht. In Zijn gebed, opgetekend in Johannes 17:4, lezen we dat Jezus zegt: *'Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Ik heb het werk volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen.'* Jezus kon zeggen dat Hij het werk voleindigd had, en aan het kruis kon Hij het uitroepen: *'Het is volbracht.'*

Jezus werkte vanuit een rustpunt

We zien dat Jezus in Zijn bezig zijn altijd Zijn prioriteiten voor ogen hield. Hij trok Zich regelmatig terug in de stilte... Hij nam tijd voor gebed, voor inkeer en reflexie, voor de ontmoeting met God, voor bezinning. Hij wist dat Hij alleen vanuit die basis trouw kon blijven aan Zijn opdracht. Aan God, Zichzelf en de mensen om Hem heen.

Ook werd Zijn leven niet gekenmerkt door haast. Hij deed veel, maar Hij had het niet te druk voor spontane ontmoetingen, voor een gesprek met Zijn discipelen, voor het zien van Zijn omgeving, voor de ontmoeting met kinderen, met zieken of anderen die Zijn aandacht verlangden.

Hij begon met Zijn bediening nadat Hij gedoopt was in de Jordaan. Hij was toen 30 jaar. Voor die tijd had Hij als timmerman in een kleine plaats gewoond en gewerkt. In eenvoud en trouw was Hij als Zoon van God werkzaam geweest in het 'normale' dagelijkse bestaan. Toen Hij de dorpen en steden begon langs te trekken, was Hij dertig en ruim drie jaar later werd Hij gevangen genomen en gedood. Toch gebruikte God die drie jaar om het belangrijkste in de wereldgeschiedenis te laten plaatsvinden. In die periode bereidde Jezus het Koninkrijk van God voor. Hij riep discipelen en maakte hen tot Zijn navolgers. Hij gaf ze onderricht en trok al die tijd met hen op. Hij deelde Zijn leven en de ervaringen van die periode. Hij gaf aanwijzingen en bereidde hen voor op hun taak als christenen, als mensen die in naam van hun Verlosser en Here anderen het Evangelie mochten doorgeven en voorleven.

Jezus riep op tot vertrouwen

Jezus leefde niet alleen Zelf vertrouwen voor maar Hij roept ons op tot die levenshouding. Johannes 16:32-33 is hierin heel duidelijk: *'Zie, de tijd komt en is nu gekomen, dat u uiteengedreven zult worden, ieder naar het zijne, en u Mij alleen zult laten; en toch ben Ik niet alleen, omdat de Vader bij Mij is. Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat u in Mij vrede zult hebben. In de wereld zult u verdrukking hebben, maar heb goede moed: Ik heb de wereld overwonnen.'*

Jezus wéét dat God Hem nabij zal zijn om te kunnen overwinnen, en vanuit die overwinning bemoedigt Hij Zijn volgelingen: *'...heb goede moed...'*

In Johannes 18:4-5 lezen wij ook over Jezus' vertrouwen. *'Jezus dan, Die alles wist wat er over Hem komen zou, trad naar voren en zei tegen hen: Wie zoekt u? Zij antwoordden Hem: Jezus de Nazarener. Jezus zei tegen hen: Ik ben het. Jezus verbergt zich niet maar laat zich gevangen nemen. Hij weet dat de Vader hierin toch beschermen zal en uitredding gaat geven.'*

Wanneer Jezus uit de dood is opgestaan en als verheerlijkte Heiland teruggekeerd is naar Zijn Vader, geeft Hij Zijn Geest om in eeuwigheid bij ons te zijn. Gods Geest wil ons helpen Jezus voor ogen te houden in Zijn volmacht en autoriteit. De Bijbel schildert Jezus ook af als de Verheerlijkte.

Openbaring 1 is hiervan een voorbeeld. Wij worden bepaald bij Jezus als:

- De Eeuwige, God Zelf (vers 4)
- Getrouwe Getuige (vers 5)
- Eerstgeborene uit de dood (vers 5)
- Overste van de koningen der aarde (vers 5)
- Degene die ons verlost heeft door Zijn bloed en ons heeft gemaakt tot priesters (vers 6)
- Degene die terugkomt (vers 7)
- Degene die aan het begin en einde van de geschiedenis staat, de Almachtige (vers 8)
- Degene die in Zijn heerlijkheid en volmacht (12-16) Zijn hand op ons legt en zegt: wees niet bevreesd (vers 17)
- Degene die zegt dat Hij leeft en de sleutels van het dodenrijk heeft (vers 18).

Als Jezus deze sleutels heeft dan heeft Hij ook de uiteindelijke macht. Wanneer we van deze rijkdom doordrongen raken, is het een voorrecht dat we Hem ons vertrouwen mogen geven. Hij maakte het mogelijk.

Waarom dan toch vaak zoveel aarzelingen?

In de praktijk kunnen we het toch moeilijk vinden om ons vertrouwen te geven. Misschien zijn er onderhuids redenen aanwezig, bijvoorbeeld:

- De worsteling met een vertekend beeld van God.
- Moeite met negatieve ervaringen met christenen waardoor we het christelijk geloof niet zijn gaan respecteren.
- Angsten, bijvoorbeeld de vrees om de greep op je leven echt los te laten en over te dragen aan deze Heer.
- Weinig ervaring met de emotie van vertrouwen, omdat je door allerlei teleurstellingen nogal wantrouwend in het leven bent komen te staan.

De Bijbel toont begrip

In Judas 22 staat: *'En ontferm u over sommigen, en ga daarbij met onderscheid te werk.'* God weet wat er in ons hart leeft en weet ook waar aarzelingen vandaan komen. Wel roept Hij op tot groeiend vertrouwen, tot een willen ontdekken, tot stappen doen in de richting van Hem. We lezen vaak dat

God mensen tegemoet kwam die waren vastgelopen in hun ongelof en gebrek aan vertrouwen. Zo maakte Jezus het Petrus mogelijk om zijn verloochening te herstellen. Jezus vroeg: Hebt u Mij lief? Petrus mocht driemaal uitspreken dat hij Jezus liefhad... waarna Jezus hem bevestigde ook in het opnieuw onderstrepen van zijn opdracht: weid mijn schapen...

Om over na te denken:

1. Hoe kunnen wij elkaar helpen om volhardend te zijn in vertrouwen?
Welk voorbeeld gaf Jezus?
2. Hoe kunnen we vertekende beelden van God leren afleggen en meer zicht krijgen op wie Hij werkelijk is?
3. God vraagt een barmhartige omgang met mensen die door twijfels heengaan.
Wat betekent dit voor ons?

Hoofdstuk 14

Jezus roept op tot navolging

Op het moment dat ik dit laatste hoofdstuk schrijf, gedenken wij de geboortedag van onze jongste zoon. Hij zou nu 28 jaar geworden zijn maar overleed kort voor zijn 26^e verjaardag. Vannacht waren we van slag. Oswin en ik dachten ieder op onze eigen manier aan hem, met onze eigen herinneringen en beleving. Maar ook ervoeren we het verdriet in elkaar. Zonder te praten dachten we aan zijn betekenis voor ons, aan zijn geboorte en opgroeien tot een dynamische kerel, aan zijn tragische einde, familieleden en vrienden achterlatend die van hem hielden. Ook wij en zijn broer Timon hielden zielsveel van hem.

's Ochtends bij het opstaan voelden we de machteloosheid van dit onomkeerbare gemis. Wij kunnen het niet van ons afschudden, het is er.

Oswin bad voor de nabijheid van God voor ons drieën. Dat gebed was het meest wezenlijke, meer viel er op dat moment niet te bidden. Ik legde me zelf wat schrijf- en tuinwerk op. Verdriet geeft onrust en dat vraagt verwerking, bezig blijven, en een leven per dag.

Waarom deze inleiding? Bij de navolging van Jezus hoort dat heel concrete dagelijkse leven met zorgen en moeite, verlangens en teleurstellingen, hoogte- en dieptepunten, strijd en overgave aan Gods zorg. Vandaag roept Jezus mij op om Hem te blijven volgen, met alles wat bij mijn leven hoort. Om Hem toe te laten bij mijn gevoelens en Hem te vertrouwen voor nabijheid en troost. Met mijn hoofd weet ik dat Hij de dood overwon en dat door Zijn opstandingskracht de dood niet het laatste woord heeft. Maar gevoelsmatig loop ik vaak 'achter'. Toch mag ik mij voor deze werkelijkheid openstellen. Hij wil er Zijn richting aan geven en mij Zijn nabijheid en leiding laten ervaren, hoe dan ook.

Jezus riep op tot navolging

In Markus 1 lezen we vanaf vers 14 dat Jezus in Galilea is '*...en predikte het Evangelie van het Koninkrijk van God...*' Hij ontmoette daar Simon (later wordt zijn naam Petrus) en Andreas. Twee broers die het vissersberoep uitoefenden. Jezus zegt: '*...Kom achter Mij, en Ik zal maken dat u vissers van mensen wordt.*' Ze laten inderdaad hun netten achter zich en gaan Jezus volgen. Jezus belooft hen een leven met een diepere dimensie. Zij mogen mensen wijzen op het Koninkrijk van God en hen met het Evangelie bekend maken. Jezus zal hen hiertoe voorbereiden in de navolging van Hem. Op de weg van die navolging ontdekken ze veel: het bewogen hart van Jezus die ieder mens op het oog heeft en Zijn radicale oproep tot bekering, tot het liefhebben van God met alles wat in ons is. Zij ontdekken het belang van het gebed en de rijkdom van Gods Woord. Ook ervaren ze dat Jezus als Zoon van God de macht heeft over ziekte en dood, zelfs over de wetten van de natuur. Luisterde de wind niet naar Hem, waardoor de storm ging liggen en kon Hij niet over het water lopen? Ze ontdekken echter ook dat Jezus het lijden niet uit de weg gaat. Hij komt niet voor Zichzelf op, maar laat Zich vals beschuldigen, bespotten en gevangen nemen. Jezus die alle macht heeft laat Zich uiteindelijk vastnagelen aan een kruis...

De volgelingen van Jezus begrijpen het niet. In Markus 16:6-7 lezen we dat Jezus hen in alle verwarring na Zijn opstanding tegemoet komt. Een engel van Hem verschijnt aan Maria en zegt: *'Maar ga heen, zeg tegen Zijn discipelen, en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult u Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft.'* Jezus had hierover inderdaad met ze gesproken. In Markus 14:28 staat: *'Maar nadat Ik opgewekt zal zijn, zal Ik u voorgaan naar Galilea.'*

Jezus blijft herinneren aan de eerste roeping

Jezus zegt dat Hij Zijn discipelen voorgaat naar Galilea. Hij reist vooruit naar de plek waar Hij hen de eerste keer opriep tot navolging. Daar zullen ze Hem opnieuw zien en spreken.

Voor ons mag dit een levensles inhouden: wanneer wij verward zijn door het complexe en gebrokene van het leven, dan roept Jezus op tot hernieuwd vertrouwen. Hij wil voor ons uit gaan en ons in gedachten leiden naar het moment van die eerste roeping. Hij wil ons daar ontmoeten en ons verder leiden in de navolging van Hem. Zo blijft Hij Zijn roeping bevestigen en vernieuwen in welke periode wij ons ook bevinden.

Wanneer wij stilstaan bij Zijn roepstem, mogen we opnieuw zicht krijgen op de toekomst, ondanks gewijzigde omstandigheden, vragen en onduidelijkheden. Hij gaat ons voor... er is geen plek waar Hij niet ook nabij is.

Jezus overziet verleden, heden en toekomst

Omdat Jezus de Eeuwige is en ons persoonlijke leven kan overzien, weten we dat Hij vertrouwd is met ons verleden en met het hier en nu. En als Eeuwige weet Hij ook wat de toekomst omvat en gaat Hij ons voor. Als de Opgestane en Verheerlijkte wil Hij de weg voorbereiden zodat we Hem kunnen navolgen. Voor ons is dat een dagelijkse opdracht. De opdracht om Hem voor ogen te houden en ons niet te laten verontrusten door de toekomst.

De discipelen zien tegen de toekomst op wanneer Jezus hen gaat verlaten en terugkeert naar Zijn Vader. Zij vragen zelfs wanneer God volledig herstel zal geven (Handelingen 1:6). Wanneer komt er definitieve vrede en wanneer heft God al het onrecht en alle gebrokenheid definitief op?

Jezus antwoordt voor ons allemaal: *'...Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn...'* (Handelingen 1:7-8). Jezus maakte duidelijk dat we Gods wegen en tijden niet kunnen narekenen, we zullen deze aan Hem moeten overlaten. Wel belooft Hij de nabijheid en kracht van Zijn Geest en geeft Hij de opdracht om vanuit die kracht een getuige te zijn, een invloed ten goede. In al het nog onvolkomene van deze wereld wil Hij ons gebruiken als een licht en als zout.

Gods kracht in onze zwakheid

Ook Paulus kende zwakte. Hij wist van beperkingen, van angsten, van grenzen. Twee voorbeelden: *'En ik, broeders, toen ik bij u kwam, ben niet gekomen om u met voortreffelijkheid van woorden of van wijsheid het getuigenis van God te verkondigen, want ik had mij voorgenomen niets anders onder u te weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. En ik was bij u in zwakheid, met vrees en veel beven. En mijn spreken en mijn prediking bestonden niet in overtuigende woorden van menselijke wijsheid, maar in het betonen van geest en kracht, opdat uw geloof niet zou bestaan in wijsheid van mensen, maar in kracht van God,'* (1 Korinthe 2:1-5). Paulus vertrouwde niet op zijn eigen wijsheid - deze was toch ontoereikend - maar op Gods woord en kracht, op het werk van Gods Geest door hem heen. In zijn tweede brief aan Korinthe, hoofdstuk 4, schrijft hij er opnieuw uitgebreid over. *'Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de allesovertreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons. Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht. Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt,'* (2 Korinthe 4:7-10). Het leven van Jezus gaat alles te boven! Ook onze

zwakheid. Wij mogen ons vertrouwen stellen in Zijn nabijheid en kracht waardoor we staande kunnen blijven en onze opdracht voor ogen kunnen houden. Paulus zegt in het zelfde hoofdstuk daarom een paar keer: *'Daarom verliezen wij de moed niet..., ' (4:16).*

Jezus zegent ons

Jezus wil Zijn handen zegenend op ons leggen, handen die de littekens dragen van Zijn lijden uit liefde voor ons. Die handen zijn te vertrouwen en onder die handen mogen wij schuilen. Ter afronding daarom enkele bijbelgedeelten die aspecten van Jezus' handen benadrukken. Dit kan persoonlijk en samen met anderen overdacht worden:

- **Jezus' zegenende handen**
Mattheüs 9:13-15:
Hij zegende de kinderen. Willen wij 'klein' worden en als een kind gezegend worden?
- **Jezus' gezaghebbende handen**
Mattheüs 8:23-27:
Jezus stond op en bestrafte de wind en de zee. Zijn stem en uitgespreide handen hadden gezag. Geloven wij dat Jezus niets uit de hand loopt?
- **Jezus' oprichtende handen**
Mattheüs 14:29-33:
Jezus stak Petrus zijn hand toe... Hij hoorde de schreeuw om hulp. Ook wij mogen ons in wanhoop richten op Jezus en het uitschreeuwen.
- **Jezus' helende handen**
Lukas 22:51:
Jezus heelt het afgeslagen oor, te midden van vijandschap blijft Hij als Heelmeester beschikbaar. Hij wil in de gebrokenheid van deze wereld redden en helen.
- **Jezus' vermenigvuldigende handen**
Mattheüs 14:13-21:
Jezus is bewogen met mensen en wil voorzien in tekorten. Daarbij gebruikt Hij datgene wat Hem wordt aangeboden, het heel gewone. De vraag is: wat willen we in Zijn handen leggen?
- **Tegemoetkomende handen**
Johannes 20:20 en 26-29:
Jezus handen zijn gekenmerkt door het lijden. Wij mogen dit tot ons door laten dringen, net zo als Thomas Jezus' handen mocht aanraken en de littekens mocht voelen. Jezus komt ons tegemoet in ons mens-zijn en in onze vertwijfeling.
- **Dienende handen**
Johannes 13:1-7:
Jezus *'... wist dat de Vader Hem alle dingen in handen gegeven had en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heen ging..., ' stond op '...legde Zijn kleren af, nam een linnen doek en deed die om Zijn middel.'* Jezus wil als Zoon van God dienen. Willen wij van Hem ontvangen? En willen wij op onze beurt anderen dienen en het goede voor hen zoeken?
- **Biddende handen**
Johannes 17:
Jezus zocht vaak de stilte op en vlak voor Zijn gevangenneming bad Hij voor Zijn volgelingen, voor onderlinge eenheid, voor het getuigenis van liefde en waarheid, en voor de doorwerking van het werk dat Hij begonnen was.

- **Delende handen**

Openbaring 3:20:

Jezus nodigt ons uit voor de maaltijd - Hij wil Zijn leven delen en ons tot delende mensen maken. Door Zijn Geest maakte Hij dat mogelijk.

- **Zendende handen**

Johannes 15:16 en 20:21:

Jezus zendt ons. Net zoals de Vader Hem zond, geeft Hij ons een opdracht.

Jezus' handen wezen altijd van Hemzelf af. Hij was gericht op de Vader en wil ons die gerichtheid leren. Hij wil ons tot gezonden mensen maken, mensen die onder de zegende handen van Jezus bereid zijn op weg te gaan, achter Jezus aan die ons hierin zal voorgaan en leiden.

Hoofdstuk 15

Samenvatting 'Groeien in vertrouwen'

Vertrouwen is niet iets dat je opeens hebt... het moet groeien en van binnenuit rijpen. Het is een innerlijk besef dat iets of iemand je vertrouwen waard is. Je durft het aan om je vertrouwen te geven, ook al weet je niet precies wat de toekomst zal brengen.

Vertrouwen heeft daarbij raakvlakken met ons eigen leven (we spreken wel over zelfvertrouwen), met vertrouwen in het leven (levenszin en levenslust), evenals met vertrouwen in anderen. Maar het betreft ook vertrouwen in God en Zijn Woord.

God vertrouwen

Juist omdat vertrouwen een zaak van het hart is, is het waardevol in Gods Woord te ontdekken dat Hij oproept tot vertrouwen... Hij dwingt geen vertrouwen af maar nodigt uit om Hem beter te willen leren kennen, om Hem te gaan vertrouwen. God is een uitnodigende en Zichzelf openbarende God, waarbij elke zoekende en oprechte stap van ons in antwoord daarop, waardevol is in Zijn ogen.

God kwam ons tegemoet

In het zenden van Zijn Zoon maakte God - naast Zijn openbaringen in het Oude Testament - duidelijk hoe groot Zijn liefde voor ons is en hoe Hij herstel tussen Hem en ons mogelijk heeft gemaakt. Jezus sprak voortdurend over Zijn Vader, in wiens Naam Hij onder ons woonde en wiens hart en wil Hij vertolkte. Jezus maakte ook via allerlei gelijkenissen duidelijk dat Zijn Vader het verlorene zoekt en oproept tot geloof, tot vertrouwen.

Vertrouwen ondanks een falend verleden

Jezus riep op tot bekering, tot inkeer waarbij wij ons niet in angst voor de heilige God verbergen, maar vertrouwen stellen in liefdevolle vergeving, in de mogelijkheid van herstel en vernieuwing. In de geschiedenis van Zacheüs komt dit onder andere tot uitdrukking, (Lukas 19). Het was een man die door zijn omgeving werd gemeden: hij werkte immers met de Romeinse bezettingsmacht als 'ontvanger van de belasting'. Hij ontving daarbij als loon een deel van die belasting, maar hij deed dit net zoals zijn collega's op zo'n manier dat hij er extra voordeel van had. De mensen hadden daarom een afkeer van hem.

Wij weten niet hoe Zacheüs met die afkeer omging. Het wordt uit het bijbelverslag wel duidelijk dat hij op zoek ging naar Jezus. Met zijn schuld en met zijn gevoel van afwijzing en geschonden zelfrespect. Hij was er zelfs zo op gebrand Jezus te zien dat hij zich niets van zijn omgeving aantrok, maar in een vijgenboom klom en daarin Jezus' komst afwachtte. Hij moest hem zien, hij mocht dit niet missen. Hij verlangde naar een ontmoeting met Jezus, en Jezus kwam hem hierin tegemoet en riep: '*...Zacheüs, haast u en kom naar beneden, want heden moet Ik in uw huis verblijven,*' (Lukas 19:5).

Openstaan voor ontdekking, verandering en groei

Het feit dat Jezus hem aanvaardt zoals hij is... en hem zicht geeft op een rechtvaardige en liefdevolle God, maakt dat Zacheüs zich niet langer verborgen houdt maar zich zonder reserve aan Jezus toevertrouwt. Hij kiest voor berouw en terugkeer naar God. Hij wil op een nieuwe weg gezet worden en hij maakt dit concreet door het onrechtmatig verdiende geld terug te geven. Royaal en zonder terughoudendheid.

Zacheüs heeft zich laten vinden en wij lezen dat het Jezus verblijdt! Bij Jezus is terugkeer (voor het eerst of bij vernieuwing) geen afgang, maar winst. Het betekent het maken van een nieuw begin en de mogelijkheid van groei, van verandering.

Zacheüs: een mens die uit zijn schuilplaats tevoorschijn kwam en wilde leven uit 'genade', uit datgene wat Jezus aanbood: vergeving van schuld en vertrouwen voor een nieuwe toekomst. Omdat Jezus de grote Herschepper is die Zich verheugt over elke stap die we in navolging van Hem doen. Dan weten wij ook dat onze beperkingen geen excuus zijn om open te staan voor alles wat Hij in ons leven geleidelijk aan wil veranderen. Dan leven wij vanuit een verlangen om Hem in groeiende mate lief te hebben en te vertrouwen, en dit in de dagelijkse praktijk handen en voeten te geven.

Angst om los te laten

Dat er ook barrières zijn om tot vertrouwen en overgave te kunnen komen, maakt de geschiedenis van de 'rijke jongeling' ons duidelijk, (Mattheüs 19). Deze man verlangde naar het eeuwige leven en had er heel veel voor over. Wanneer Jezus zijn zwakke punt bespreekbaar maakt, het levensterrein dat overgave belemmert, deinst hij terug. *'...ga dan heen, verkoop wat u hebt, en geef het aan de armen, en u zult een schat hebben in de hemel; en kom dan en volg Mij. Toen de jongeman dit woord gehoord had, ging hij bedroefd weg, want hij had veel bezittingen.'* (19: 21-22). In het Markus-evangelie lezen we dat Jezus hem liefhad... Hij had hem zo graag verder willen helpen, Hem willen laten ontdekken dat navolging van hem van grotere waarde is dan aardse bezittingen. Dat 'verlies' ook winst kan zijn. Wij leren van deze jonge man dat wij moeite kunnen hebben om dingen los te laten, om de greep op ons leven los te laten en tot die vertrouwensbasis te komen die nodig is voor een levende relatie met de Here God.

Jezus bleef van die man houden en liet hem niet los... misschien is er later een moment gekomen van dieper inzicht, wij weten het niet, maar voor Jezus was het zeker geen 'gesloten zaak'.

Vertrouwen ondanks vragen

Wanneer wij denken aan de ontmoeting van Jezus met de man die in Markus 9:24 genoemd wordt, dan ontdekken wij dat ook een aarzelend vertrouwen niet afgewezen wordt: *'...Ik geloof, Heere! Kom mijn ongeloof te hulp.'* Jezus is blij met die eerste stap en moedigt aan tot groei in vertrouwen. God is op de hoogte van vragen, ervaringen en achtergronden waardoor wij soms moeilijk tot vertrouwen kunnen komen, maar willen we een eerste stap doen, willen we ontdekken?

Thomas mocht na de opstanding van Jezus ook zijn twijfels uitspreken. Jezus gaf hem die ruimte en leidde Thomas tot de erkenning: *'Mijn Heere en mijn God!'* (Johannes 20:28).

Vertrouwen ondanks ontrouw

Toen Petrus zijn Heer verloochende was dit een heel moeilijke ervaring voor hem. Hij dacht dat hem dit nooit zou overkomen, hij had het zelfs met krachtige taal uitgesproken. En toch... hij had tegenover mensen zijn betrokkenheid bij Jezus ontkend. Hij had degene die hij liefhad verloochend. Hij weende bitter zegt de Bijbel. Hij was zijn eigen zwakheid en angstige hart tegengekomen, angst die eraan meewerkte dat er wantrouwen en wankelmoedigheid ontstonden. Toch krijgt ook Petrus weer zicht op de toekomst omdat Jezus hem in zijn innerlijke verwarring tegemoet komt en de vraag stelt: *'Hebt u Mij lief?'* (Johannes 21:15-17). Petrus mag opnieuw zijn liefde uitspreken en dankzij vergeving en herstel zicht krijgen op zijn door God gegeven opdracht.

Van angst tot vertrouwen

Wanneer Adam en Eva gezondigd hebben ervaren ze angst waardoor ze zich voor God gaan verstoppen. God roept hen echter: Mens, waar ben je? God roept nog steeds op tot vertrouwen, tot terugkeer, tot bekering. Hij bepaalt ons bij onze eigen verantwoordelijkheid, waarbij we onze schuld moeten erkennen en bereid zijn tot Hem te komen. Hij wil het door Zijn Geest ook mogelijk maken. Zijn Geest wil onze ogen openen voor genade, voor vergeving, voor bevrijding van angst en wantrouwen. Ook ten aanzien van de dood. In Hebrëeën 2:14-15 lezen wij hierover: *'...om door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel – teniet te doen, en allen te verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren.'*

Paulus spreekt hierover in Romeinen 8:14-16: *'Immers, zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God. Want u hebt niet de Geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader! De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.'*

God wil ons bevrijden van angst voor verwerping, voor dood, voor een leven zonder uitzicht of voor slavernij waarbij we ons onvrij voelen. Wij mogen tot Hem komen en in het komen ontdekken dat Zijn aanvaarding ruimte geeft voor verdere groei.

Voorwaarden voor groeiend vertrouwen

In Hebrëeën 11:6 lezen wij: *'Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken.'*

God wil gezocht worden... en Hij is vertrouwd met wie we zijn, met ons denken en onze beleving ten aanzien van Hem, ook als we met vertekende beelden van Hem worstelen. Hij wil een ernstig zoeken belonen, en daarbij Zijn kinderen inschakelen. Hierin ligt ook een verantwoordelijkheid bij degenen die Hem al gevonden hebben. In hoeverre helpen wij mensen die op zoek zijn en kijken wij met de ogen van onze hemelse Vader naar anderen?

Filippus wilde door God gebruikt worden en werd in de ontmoeting met de kamerling uit Morenland (Handelingen 8) geleid, die juist met een gedeelte uit Gods Woord bezig was. Filippus vroeg: *'Begrijpt u ook wat u leest?'* (8:30). Het antwoord was: *'Hoe zou ik dat kunnen, als niemand mij de weg wijst?'* (8:31). Daarna begint Filippus het bijbelgedeelte uit te leggen. *'En Filippus deed zijn mond open en, uitgaande van dat Schriftwoord, verkondigde hij hem Jezus,'* (8:35). Wij lezen dan dat deze man tot geloof komt en vol blijdschap verder trekt. Als een mens die tot vertrouwen was gekomen! Als een mens met grond onder de voeten, waardoor hij zicht heeft gekregen op zijn leven en toekomst.

Van onwetendheid naar verstaan

Een andere voorwaarde is dat wij geloven dat God Zijn woord in ons leven kan gebruiken als een zaadje dat krachtig uitgroeit. Zijn boodschap wordt als zaad uitgestrooid en mag wortel schieten, mag verstaan worden zoals Filippus het verstond. Gods Woord wil verandering geven, zoals Filippus en de kamerling erdoor veranderd werden. In hoeverre kan het wortel schieten in ons leven en geloven we in de kracht van het zaad, hoe klein het ook is? Willen wij groeien in de kennis van God? In Hosea 6:3 lezen wij: *'Dan zullen wij kennen, wij zullen ernaar jagen de HEERE te kennen...!'* Het betekent concreet dat wij tijd nemen voor het doordenken van bepaalde vragen over God, Jezus, de Heilige Geest, het Woord van God, de bedoeling van God voor ons leven, voor de Gemeente, voor het getuigenis van Jezus in de wereld etc. Dat we tijd nemen voor gebed en voor de ontmoeting met andere christenen.

Conclusie

Het wantrouwen zit ons in het bloed. God roept ons echter op tot vertrouwen. Tot vertrouwen in Hem, in wie Hij is. En daarbij betreft het een zoeken van Hem met ons innerlijk en met ons verstand, met onze hele persoonlijkheid.

Wanneer we moeilijke situaties meemaken, is het van belang om ons bewust te zijn dat Hij betrouwbaar en eeuwig is en dat Hij ons fundament wil zijn. In Mattheüs lezen wij over de Rots (God en Zijn Woord) waarop wij ons leven mogen bouwen. Die Rots zorgt ervoor dat wij dwars door stormen en noodweer heen stand houden. *'Daarom, ieder die deze woorden van Mij hoort en ze doet, die zal ik vergelijken met een verstandig man, die zijn huis op de rots gebouwd heeft; en de slagregen viel neer en de waterstromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, maar het stortte niet in, want het was op de rots gefundeerd,'* (Mattheüs 7:24-25).